

Od: eia@samospravydomov.org
Odoslané: sobota 16. mája 2026 11:12
Komu: podatelna@enviro.gov.sk
Predmet: Odvolanie voči rozhodnutiu zo zisťovacieho konania č. 10647/2026-11.1/šm pre projekt „ALPHA Slovakia s.r.o. Lakovacia Linka 3“
Prílohy: zszozk_alpha-slovakia-s-r-o-lakovacia-linka-3-pdf.pdf

Odvolanie voči rozhodnutiu zo zisťovacieho konania č. 10647/2026-11.1/šm pre projekt „ALPHA Slovakia s.r.o. Lakovacia Linka 3“

Forma, obsah i rozsah odvolania aj odvolacieho preskúmania rozhodnutia zo zisťovacieho konania:

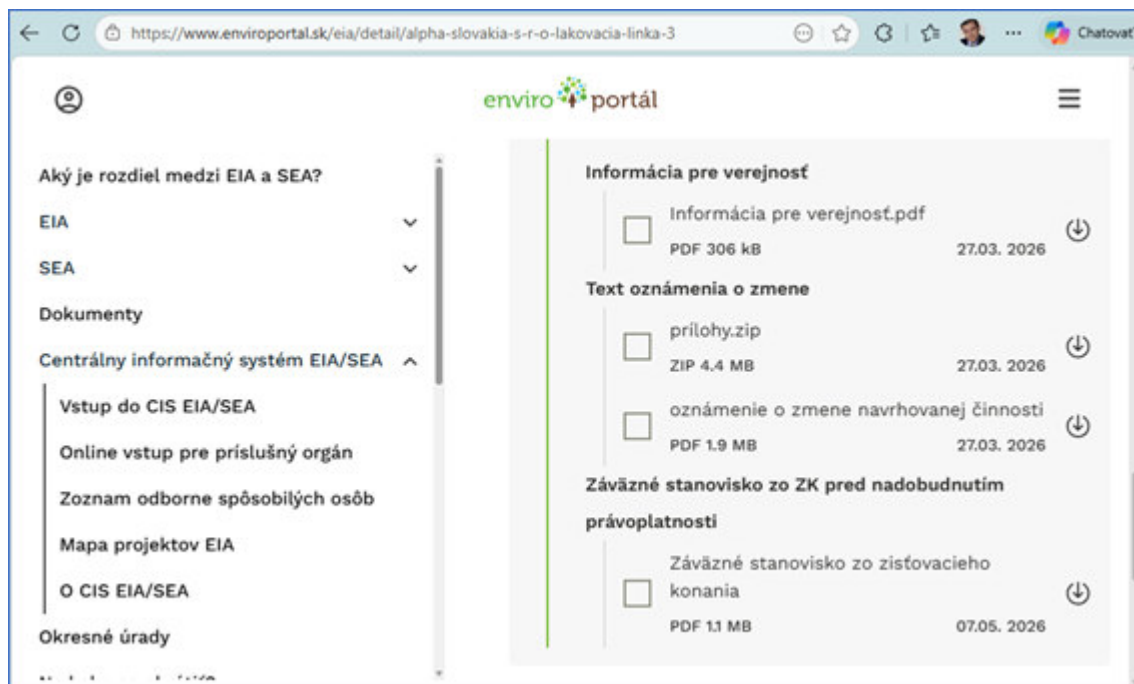
- 1)** Aktívna procesná legitímácia dotknutej verejnosti v odvolaní podľa §30 ods.1 zákona o EIA (a následne žalobná legitímácia podľa §42 ods.1 SSP) nemá základ vo vnútroštátnom práve ale v práve EÚ a to konkrétne v Nariadení EÚ č. 1367/2006 a jeho revízie č. 2021/1767, podľa ktorého sa do právneho poriadku EÚ včlenili ustanovenia Aarhuského dohovoru. V zmysle rozhodnutie Súdneho dvora EÚ č. C-240/09 (Lesoochranské združenie VLK) Aarhuský dohovor síce nemá priamy účinok vo vnútroštátnom práve ale procesné podmienky pre podanie prostriedku nápravy (odvolanie a žaloba) sa musia v zmysle vnútroštátneho práva nastaviť a vykladať tak, že vnútroštátne orgány zabezpečia úplný prieskum napadnutého rozhodnutia bez ohľadu na vnútroštátne právo procesné.

Z čl.9 ods.2 Aarhuského dohovoru a čl.11 Smernice o EIA pri tom vyplýva, že členské štáty si síce môžu „škálovať“ procesné a materiálne podmienky pre prístup verejnosti k súdu avšak musia rozlíšiť a garantovať minimálne 2 právne režimy pre posudzovanie žalôb na ochranu životného prostredia a to právny režim podľa čl.9 ods.2 Aarhuského dohovoru na ktorý má nárok zainteresovaná verejnosť podľa čl.2 ods.5 Aarhuského dohovoru a právny režim podľa čl.9 ods.3 Aarhuského dohovoru na ktorý má nárok verejnosť podľa čl.2 ods.4 Aarhuského dohovoru. Platí pri tom, že ekologická mimovládka má automatický režim podľa čl.9 ods.2 Aarhuského dohovoru z ktorého pre ekologickú mimovládku platí prezumpcia funkčne privilegovanej aktívnej procesnej legitímácie v zmysle Nariadenia č. 1367/2006 a jeho revízie 2021/1767 a rozhodnutia Súdneho dvora EÚ č. C-826/18 (Stichting Varkens in Nood a i.), ktorý záväzne určil nárokovateľnosť právneho režimu podľa čl.9 ods.2 Aarhuského dohovoru pre zainteresovanú verejnosť podľa čl.2 ods.5 Aarhuského dohovoru a nárokovateľnosť právneho režimu podľa čl.9 ods.3 Aarhuského dohovoru pre zvyšnú široko koncipovanú verejnosť podľa čl.2 ods.4 Aarhuského dohovoru a to minimálne v rozsahu predchádzajúcich rozhodnutí Súdneho dvora Európskej únie č. C-263/08, C-240/09, C-115/09, C-72/12, C-137/14, C-664/15 či C-752/18.

Takýmto osobitným právnym režimom je ustanovenie §29 ods.20 zákona o EIA odôvodňujúce podať žalobu aj proti prvoinštančnému rozhodnutiu zo zisťovacieho konania ako aj §30 zákona o EIA, ktoré ako legi specialis upravuje odvolacie konanie v zisťovacom konaní odlišne od ustanovení správneho poriadku o odvolaní. Osobitosť ustanovení §29 a §30 o zisťovacom konaní a odvolacom konaní v ňom je zdôraznené aj derogáciou správneho poriadku v §64 zákona o EIA.

ZDS má právne postavenie dotknutej verejnosti podľa §3 písm.t zákona o EIA a teda je subjektívne oprávnené podať odvolania a správnu žalobu voči rozhodnutiu zo zisťovacieho konania.

Napadnuté rozhodnutie bolo vydané dňa 07.05.2026 a zverejnené na enviroportáli ešte v ten istý deň:

Žaloba je teda včasná, riadna a vecne ako aj procesne prípustná.

- 2) Podľa §30 ods.8 zákona o EIA „*Odvolací orgán preskúma napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu; ak je to nevyhnutné, doterajšie konanie doplní, prípadne zistené vady odstráni. Odvolací orgán rozhodne o riadne doručenom odvolaní proti vydanému záväznému stanovisku zo zisťovacieho konania v lehote do 21 dní odo dňa, kedy mu bolo odvolanie spolu s administratívnym spisom postúpené.*“

Textové znenie normy §30 ods.8 zákona o EIA je obdobné ako znenie §59 ods.2 správneho poriadku. Napriek podobnému textovému vyjadreniu – uvedené normy majú rozličný obsah a je nutné ich vykladať diametrálne odlišne.

Odvolanie podľa §30 zákona o EIA je osobitným druhom opravného prostriedku, ktorý nemá nič s vnútroštátnym opravným prostriedkom; ide o transpozíciu čl.11 Smernice o EIA umožňujúcou podať opravný prostriedok podľa čl.11 Smernice o EIA aj voči rozhodnutiu príslušného úradu EIA. Pre výklad obsahu normy §30 zákona o EIA je teda nutné vychádzať z relevantných rozhodnutí Súdneho dvora Európskej únie a jeho požiadavok na prieskum rozhodnutí zo zisťovacieho konania:

- C-263/08 — Djurgården-Lilla Värtans Miljöskyddsförening (EIA a prístup k justícii)
SDEÚ vysvetlil, že čl.11 Smernice o EIA si vyžaduje, aby úplné posúdenie vplyvov projektu bolo zabezpečené pred vydaním povolenia a aby verejnosť mohla účinne napadnúť rozhodnutia, ktoré porušujú požiadavky tejto smernice. Národné pravidlá, ktoré by zabránili prehodnoteniu rozhodnutia len preto, že s verejnosťou neboli splnené procesné práva, by boli v rozpore s cieľmi smernice.
- C 205/08; Umweltanwalt von Kärnten, C-275/09, Brussels Hoofdstedelijk Gewest, C-244/12
Ak sa projekt rozdelí na viacero samostatných projektov s cieľom obísť pravidlá posudzovania vplyvov na životné prostredie, príslušný úrad má posudzovať projekty spoločne ako jeden projekt a prípadne vykonať posudzovanie vplyvov na životné prostredie, ak spoločne prekračujú relevantné prahové hodnoty.
- C-115/09 - Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland (Trianel)
SDEÚ rozhodol, že článok 11 Smernice EIA zakazuje národné pravidlo, ktoré odmieta priznať environmentálnej mimovládnej organizácii (NGO) právo podať odvolanie alebo žalobu len preto, že jej osobné práva neboli porušené. Pojem „verejnosť“ v tejto smernici zahŕňa environmentálne NGO a tieto majú mať samostatné postavenie na prístup k súdom, ktoré nie je obmedzené len na ochranu individuálnych práv.
- C-240/09 - Lesoochranárske zoskupenie VLK (Aarhuský dohovor a jeho priamy účinok)
SDEÚ rozhodol, že článok 9 ods.3 Aarhuského dohovoru nemá priamy účinok v rámci práva EÚ. Prináleží však vnútroštátnemu súdu, aby poskytol taký výklad procesného práva týkajúceho sa podmienok, ktoré je potrebné splniť na podanie správneho oprávneného prostriedku alebo žaloby, ktorý bude v čo najväčšej možnej miere v súlade tak s cieľmi článku 9 ods. 3 tohto dohovoru, ako aj s cieľmi účinnej súdnej ochrany práv poskytovaných právom Únie, aby mohla organizácia na ochranu životného prostredia, akou je Lesoochranárske zoskupenie VLK, napadnúť na súde rozhodnutie prijaté v rámci správneho konania, ktoré by

mohlo byť v rozpore s právom Únie v oblasti životného prostredia... Znamená to, že ak EÚ nevypracovala vlastné pravidlá na výkon tohto práva, národné právo určuje postupy, ale musí rešpektovať zásady princípu účinnosti a rovnosti prístupu k súdom na účely ochrany práv vyplývajúcich z environmentálneho práva EÚ.

Súd v inom rozhodnutí C-243/15 potvrdzuje, že národné priebežné a procesné vnútroštátne pravidlá nesmú brániť účinnému výkonu environmentálnych práv, ktoré vyplývajú z EÚ právnych predpisov (napr. EIA, Aarhuský dohovor). Pokiaľ ide o uvedené právo na účinný prostriedok nápravy, je potrebné uviesť, že článok 9 ods. 2 Aarhuského dohovoru priznáva právo podať žalobu organizáciám na ochranu životného prostredia, ktoré spĺňajú požiadavky upravené v článku 2 ods. 5 tohto dohovoru, čo platí pre LZ, keďže žaloba proti rozhodnutiu patriacemu do pôsobnosti uvedeného článku 9 ods.2.

- C-416/10 - Križan a iní v Slovenská inšpekcia životného prostredia
 - a. Národný súd je povinný sám od seba podať prejudiciálnu otázku podľa čl. 267 ZFEÚ, aj keď rozhoduje po vrátení veci najvyšším vnútroštátnym súdom a to aj v prípade konfliktu s vnútroštátnym pravidlom.
 - b. Direktíva IPPC (96/61/EC) vyžaduje prístup verejnosti k plánu a rozhodnutiam o povolení inštalácie už od začiatku konania a nemožno to odmietat' z dôvodu obchodného tajomstva tak, aby to znemožnilo verejnosti účinne ovplyvniť rozhodovanie.
 - c. Verejnosť musí mať možnosť požiadať o súdne alebo nezávislé prostriedky na vydanie dočasných opatrení (napr. pozastavenie povolenia) počas prebiehajúceho konania.
 - d. Zrušenie povolenia národným súdom z dôvodu porušenia smernice 96/61/EC samo osebe nepredstavuje neprimerané zasahovanie do práva na vlastníctvo podľa čl. 17 Charty základných práv EÚ.
- C-72/12 – Altrip a i.

Široký prístup k spravodlivosti je definovaný prípustnosťou a reálnou dosiahnuteľnosťou široko koncipovaných žalobných dôvodov. Nie je prípustné obmedziť žalobné dôvody len na tie, ktoré mali vplyv na výsledok rozhodnutia. Verejnosť môže namietat' aj procesné porušenia bez nutnosti dokazovať konkrétny dopad. Súdný dvor oslabil požiadavku priamej kauzality namietaných porušení zákona v oblasti životného prostredia na výsledok žalovaného rozhodnutia; úspešne sa môže žalovať aj porušenie environmentálnych noriem práva, ktorých porušenie nemuselo mať v zmysle vnútroštátneho právneho poriadku význam pre správnosť a zákonnosť rozhodnutia.
- C-244/12 - (Salzburger Flughafen GmbH v Umweltsenat)

predstavuje významné rozhodnutie Súdnym dvorom Európskej únie v oblasti posudzovania vplyvov na životné prostredie (EIA). Súd v ňom konštatoval, že členské štáty nemôžu stanoviť také prahové hodnoty alebo kritériá, ktoré by systematicky vylučovali určité projekty (napr. úpravy letísk) z povinnosti posúdenia ich vplyvov na životné prostredie podľa Smernice o EIA, pokiaľ tieto projekty môžu mať významný vplyv na životné prostredie. Rozhodnutie zdôrazňuje potrebu individuálneho posúdenia projektov a potvrdzuje, že aj zmeny existujúcich projektov musia podliehať EIA, ak môžu mať významné environmentálne dôsledky, čím posilňuje preventívny charakter environmentálneho práva EÚ.
- C-461/13 — Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland eV v Bundesrepublik Deutschland (Weser Case)
 - a. Súd vysvetlil, že čl. 4, ods.1 písm.a bod i až iii Smernice o vodách má samotnú záväznosť, a to nie iba ako programové usmernenie či plánovací cieľ. Povinnosť členských štátov zamedziť zhoršeniu stavu je záväzná aj pri individuálnych rozhodnutiach o projektoch (napr. povoľovanie stavebných aktivít).
 - b. Povinnosť prevencie zhoršenia nie je absolútna, výnimka je možná len podľa podmienok čl. 4 ods. 7 Smernice o vodách (napr. pre vážne dôvody verejného záujmu), ale prístupy založené na ekonomickom vážení priameho zhoršenia bez splnenia podmienok derogácie sú neprípustné.
 - c. Zhoršenie stavu povrchovej vody znamená pokles aspoň jedného kvalitatívneho prvku o jednu triedu, podľa hodnotenia stanoveného smernicou (vrátane situácií, kde celková klasifikácia vody nemusí zmeniť triedu), pričom nemožno koncepciu zhoršenia obmedziť len na „vážne poškodenie“ bez ohľadu na ekologický kontext.
 - d. Členské štáty musia odmietnuť autorizáciu projektu, ktorý môže spôsobiť zhoršenie stavu povrchovej vody alebo ohroziť dosiahnutie cieľov smernice — pokiaľ nejde o prípady spadajúce pod striktné definované derogácie.
- C-137/14 – Komisia vs. Nemecko

Súd skonštatoval, že z čl.11 Smernice o EIA a z čl.25 Smernice o priemyselných emisiách vyplýva nárok na účinný prístup k spravodlivosti, ktorý nesmie podmieňovať priznanie prístupu k súdu či opravnému prostriedku na individuálny subjektívny záujem; prístup k súdu nesmie byť podmienený vyčerpaním námietok v administratívnom konaní; prístup k súdu a opravnému prostriedku nesmie byť iluzórny ale reálny.
- C-461/14 - Komisia vs. Španielsko

Súd vykladal súbeh Smernice o voľne žijúcom vtáctve a Smernicu o stanovištiach v kontexte Smernice o EIA (ich súbežné pôsobenie) tak, že podľa Smernice o EIA je potrebné identifikovať všetky negatívne vplyvy ešte

pred povolením pričom povolenie nesmie byť udelené ak nie sú tieto vplyvy dostatočne zistené alebo sú tieto vplyvy ohrozujúce účel a cieľ iných environmentálnych smerníc.

- C-664/15 – Protect Natur-, Arten- und Landschaftsschutz Umweltorganisation
Prieskum rozhodnutia musí byť úplný (full review) – nielen formálny. Dotknutá verejnosť musí mať možnosť namietat' hmotnoprávne aj procesné chyby; ide o prevzatie čl.9 ods.3 Aarhuského dohovoru za súčasť právneho systému Európskej únie cez sudcovskú tvorbu práva. V slovenskej praxi sa právo žalovať procesnú nesprávnosť dôsledne nerešpektuje.
- C-752/18
Organizácia Deutsche Umwelthilfe (silná nemecká environmentálna NGO) sa obrátila na súdy s otázkou, či regionálna vláda môže namiesto plnenia povinnosti celoštátnej legislatívy o kvalite ovzdušia odmietnuť splniť rozhodnutia o zlepšení kvality ovzdušia. Súd potvrdil, že právne povinnosti EÚ pri ochrane ovzdušia sú účinné a regionálne odmietnutie ich vykonať je nezlučiteľné s právom EÚ. Tento prípad je zásadný z hľadiska environmentálneho práva EÚ a aktivizmu, pretože environmentálne skupiny sú schopné presadzovať práva EÚ proti štátnym/regionálnym orgánom a Súdny dvor EÚ posilnil účinnú právnu ochranu environmentálnych práv občanov a ich zástupcov ako zákonom oprávnených subjektov vymáhať právo Európskej únie pred vnútroštátnymi orgánmi v oblasti životného prostredia tým, že ich uznal za oprávnené vymáhať právo EÚ pred vnútroštátnym súdom.
- C-463/20 - Namur-Est Environnement ASBL vs. Région Wallonne
Súdny dvor rozhodol, že postup národného práva, ktorý povoľuje prijatie predbežného rozhodnutia o odchýlení sa od ochranných opatrení pre prísne chránené druhy skôr, než sa vykoná posúdenie vplyvov na životné prostredie v zmysle smernice 2011/92/EÚ (o EIA) a smernice 92/43/EHS (o biotopoch) nie je zlučiteľný s právom EÚ. Konkrétne SDEÚ určil, že „vývojové povolenie“ (development consent) zahŕňa aj rozhodnutia v rámci zložitého procesu, ktorého účelom je posúdiť environmentálne účinky projektu na biotopy a druhy — a toto posúdenie musí byť vykonané pred prijatím akéhokoľvek rozhodnutia, ktoré by umožnilo uskutočnenie projektu. Dalej Súd konštatoval, že účasť verejnosti a jej právo byť vypočutá v procese rozhodovania o projekte musia byť zabezpečené už v prvej fáze procesu, teda pred prijatím takéhoto povolenia. Týmto rozhodnutím Súd zdôraznil, že nie je prípustné obchádzať EIA tým, že sa povolenia vydávajú postupne predtým, než sa vykoná posúdenie environmentálnych účinkov projektu, pretože to by znižovalo účinnosť ochrany stanovenú právnymi predpismi EÚ. Súd zdôraznil, že posúdenie vplyvov a účasť verejnosti musia byť zabezpečené ešte pred akýmkoľvek povolením, aby sa zachovala účinná ochrana životného prostredia. Týmto rozhodnutím SDEÚ potvrdil, že „postupné“ vydávanie povolení, ktoré obchádza EIA, porušuje Smernicu o EIA a Smernicu o biotopoch.
- C-432/21 (komisia c/a Poľsko)
Súdny dvor Európskej únie sa zamerlal na porušenie povinností Poľska podľa práva EÚ v oblasti ochrany životného prostredia. Súd konštatoval, že Poľsko neumožnilo environmentálnym organizáciám účinný prístup na súd pri napádaniu plánov hospodárenia lesov, čím porušilo požiadavky Smernice o biotopoch (92/43/EHS) a Smernice o vtákoch (2009/147/ES) aj zásady Aarhuského dohovoru o prístupe k informáciám, účasti verejnosti a prístupe k súdom v environmentálnych otázkach. Národné pravidlá, podľa ktorých sa akceptuje „dobrá aplikačná prax orgánov verejnej moci“ bez dosiahnutia účelu a cieľa sekundárneho práva EÚ (príslušnej smernice), boli identifikované ako nekonzistentné s právom EÚ, pričom rozhodnutie zdôrazňuje právo environmentálnych neziskových organizácií na súdnu kontrolu environmentálne významných rozhodnutí štátu a to aj ich žalobnou legitímáciou oprávňujúcou žalobou na ochranu životného prostredia presadzovať objektívne právo vo veciach životného prostredia.

Správny súd v zásade akceptoval ustálenú rozhodovaciu prax ako právny základ pre svoje rozhodovanie, čo je samo o sebe porušením práva Európskej únie, ktorá zakazuje súdne konvalidovať rozhodnutia založené na euro-rozpornej lokálnej aplikácii práva (rozhodnutia Súdneho dvora EÚ č. C-752/18 a C-432/21).

- C-41/24 - Waltham Abbey Residents Association vs. An Bord Pleanála
Súdny dvor rozhodol, že články 4 ods. 4 až 6 Smernice o EIA sa musia vykladať tak, že ak počas predbežného overovania projektov (tzv. screening, na Slovensku zisťovacie konanie) podľa tejto smernice tretia strana poskytne orgánu objektívne informácie naznačujúce potenciálne významné vplyvy na životné prostredie (najmä ak sú predmetom samostatných environmentálnych smerníc), príslušný orgán je povinný požiadať navrhovateľa o dodatočné informácie a tieto zohľadniť pred rozhodnutím o tom, či je posudzovanie vplyvov na životné prostredie (EIA) potrebné alebo nie. Ak napriek takýmto pripomienkam možno na základe objektívnych skutočností vylúčiť pravdepodobné významné vplyvy na životné prostredie, orgán môže rozhodnúť, že EIA nie je potrebné aj bez povinnosti žiadať ďalšie informácie. Príslušný orgán pri zisťovaní potreby EIA nesmie ignorovať objektívne podané informácie o možných významných environmentálnych vplyvoch, ale musí buď žiadať doplnenie informácií, alebo – ak takéto pochybnosti objektívne vylúči – odôvodniť, prečo EIA nie je potrebná.

▪ C-461/24

Súdny dvor rozhodol, že smernica 2011/92/EÚ o posudzovaní vplyvov na životné prostredie (EIA) nebráni tomu, aby vnútroštátna právna úprava stanovila, že orgány dotknuté projektom môžu byť konzultované súčasne s verejnosťou bez toho, aby verejnosť následne musela mať právo predložiť svoje pripomienky ku stanoviskám týchto orgánov. Podľa Súdneho dvora článok 6 ods. 3 písm. b Smernice o EIA nevyžaduje, aby verejnosť mala vždy aj oprávnenie vyjadriť sa k obsahu odborných posudkov a názorov kompetentných orgánov, ak tieto orgány boli so štandardným postupom konzultované spolu s verejnosťou. Uvedený prístup bol považovaný za kompatibilný s cieľmi efektívneho rozhodovacieho procesu. Očakávať či žiadať od verejnosti komentovanie či namietanie odborné stanoviská (navrhovateľa či dotknutých orgánov) by mohlo viesť k nadmernému zaťaženiu administratívnych orgánov a neprimeranému predlžovaniu konania, čo je v rozpore s cieľmi a požiadavkami smernice EIA.

- 3) Povinnosť transpozície relevantných rozhodnutí Súdneho dvora EÚ je povinnosťou Najvyššieho správneho súdu SR podľa §24e ods.3 a ods.6 zákona o súdoch; Najvyšší správny súd si túto povinnosť dôsledne neplní a v Zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho správneho súdu SR sa relevantné rozhodnutia SDEÚ spolu s ich zjednocujúcim výkladom s vnútroštátnym právom nepublikujú.

Povinnosť riadenia štátnej politiky ako aj povinnosť metodologickej pomoci pri uplatňovaní zákona má podľa §54 ods.2 písm.a a písm.e zákona o EIA Ministerstvo životného prostredia SR (MŽP SR); Ministerstvo si svoje povinnosti neplní a nepublikovalo ani jedno usmernenie, vyhlášku či metodickú pomôcku, ktorou by zabezpečilo všeobecne zrozumiteľné a predvídateľné

Nečinnosť resp. neplnenie si povinností štátu nie je dôvodom, pre ktorý by sa malo príslušnému úradu posudzovania odpustiť nedodržanie eurokonformného výkladu objektívneho práva.

Hlavné dôvody odvolania – nezrozumiteľnosť a nepreskúmateľnosť:

- 4) **Absencia obligatórnych náležitostí rozhodnutia podľa §29 ods.17 zákona o EIA a nezrozumiteľnosť, ktoré kritériá zisťovacieho konania a ako vplývali na rozhodnutie vo veci:**

(17) Záväzné stanovisko zo zisťovacieho konania obsahuje hlavné dôvody, pre ktoré príslušný orgán rozhodol, že sa navrhovaná činnosť alebo jej zmena nebude posudzovať podľa tohto zákona s odkazom na príslušné kritériá uvedené v prílohe č. 10 tohto zákona, ako aj vlastnosti navrhovanej činnosti alebo jej zmeny a opatrenia, ktorými sa má zabrániť alebo predísť významným nepriaznivým vplyvom na životné prostredie. Záväzné stanovisko zo zisťovacieho konania musí obsahovať

- výrok, ktorý obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo,
- odôvodnenie, ktorého obsahom sú skutočnosti predstavujúce podklad pre rozhodnutie, správna úvaha príslušného orgánu pri aplikácii právnych predpisov, pri hodnotení dôkazov a jednotlivých tvrdení, pri vysporiadaní sa s návrhmi a námietkami predloženými v konaní a vyjadreniami k podkladom rozhodnutia; odôvodnenie obsahuje taktiež vysporiadanie sa s vyjadreniami podľa odseku 5,

Výrok ale ani odôvodnenie rozhodnutia neobsahuje odkaz na príslušné kritériá zisťovacieho konania uvedené v prílohe č.10 zákona o EIA a tak je nezrozumiteľné ktoré kritériá zisťovacieho konania a ako vplývali na rozhodnutie vo veci samej. Nie je preto preskúmateľné, či sa skutkový stav zistil úplne a presne a primerane pre potreby ich právneho posúdenia.

Rozhodnutie je v tomto kontexte formulované účelovo neurčito tak, aby sa tieto kritériá zisťovacieho konania a spôsob ich uplatnenia pri rozhodnutí dali iba domýšľať. Následkom je tak pochybnosť, či podmienky rozhodnutia sú dostatočné a postačujúce pre zabezpečenie účelu zisťovacieho konania podľa §2 písm.d zákona o EIA. Ďalším následkom je nemožnosť v budúcom povoľovacom konaní formulovať jednoznačný konkludentný súhlas podľa §38 zákona o EIA a čl.8a Smernice o EIA a teda je aj pochybnosť či bol naplnený účel zisťovacieho konania podľa §2 písm.e zákona o EIA a čl.8a Smernice o EIA.

Z právneho hľadiska je uvedený nedostatok kvalifikovaný ako nezrozumiteľnosť a nepreskúmateľnosť tak, ako ju vníma základná definícia týchto pojmov ich záväzným výkladom rozsudkom Najvyššieho súdu SR č. 4So226/04 zverejnený v Zbierke NS SR pod R 33/06:

nepreskúmateľnosť pre nedostatok dôvodov ide okrem iného aj vtedy, ak sa orgán verejnej správy riadne nevysporiada so všetkými námietkami účastníkov konania, prípadne svoje rozhodnutie neodôvodní.

Rozhodnutie orgánu verejnej správy je nepreskúmateľné a treba ho zrušiť aj vtedy, ak orgán verejnej správy svoje rozhodnutie neodôvodnil vôbec, hoci dôvody jeho rozhodnutia možno vyvodiť z obsahu administratívneho spisu. Skutočnosť, že rozhodnutie je zrozumiteľné pre orgán, ktorý ho vydal, nepostačuje, lebo rozhodnutie musí byť zrozumiteľné aj pre ostatných účastníkov konania, najmä ak sa ním účastníkovi ukladá konkrétna povinnosť

Neuvedenie kritérií má za priamy kauzálny následok nezrozumiteľnosť rozhodnutia lebo nie je zrejmé, ktoré kritériá zisťovacieho konania boli vôbec použité a to má za priamy kauzálny následok nepreskúmateľnosť rozhodnutia lebo v dôsledku neuvedenia ktoré kritériá boli na rozhodnutie použité sa nedá preskúmať či boli použité vecne správne v súlade s objektívnym právom regulujúcim ochranu verejných záujmov v oblasti životného prostredia zhodne s tým-ktorým kritériom zisťovacieho konania a či boli vyhodnotené odborné v súlade so stavom najnovšieho vedeckého poznania.

5) Neplnenie si povinností z hľadiska čl.4 ods.5 Smernice o EIA

Podľa čl.4 ods.5 Smernice o EIA:

5. Príslušný orgán prijme svoje rozhodnutie na základe informácií, ktoré mu poskytol navrhovateľ v súlade s odsekmi 4, berúc do úvahy v určitých prípadoch výsledky predbežných overovaní alebo posudzovaní vplyvov na životné prostredie vykonaných v zmysle právnych predpisov Únie iných ako táto smernica. Rozhodnutie sa zverejní a:

- a) ak sa rozhodne, že je potrebné posúdenie vplyvov na životné prostredie, uvádza hlavné dôvody požadovania takéhoto posúdenia s odkazom na príslušné kritériá uvedené v prílohe III alebo
- b) ak sa rozhodne, že nie je potrebné posúdenie vplyvov na životné prostredie, uvádza hlavné dôvody nepožadovania takéhoto posúdenia s odkazom na príslušné kritériá uvedené v prílohe III a uvedie aj všetky vlastnosti projektu a/alebo plánované opatrenia, ktorými sa má zabrániť alebo predísť tomu, čo by inak mohli byť významné nepriaznivé účinky na životné prostredie, ak ich navrhovateľ navrhoval.

Podľa §29 ods.8 zákona o EIA:

- (8) Pri určovaní, či sa navrhovaná činnosť alebo jej zmena bude posudzovať podľa tohto zákona, sa primerane použijú kritériá pre zisťovacie konanie uvedené v prílohe č. 10, pričom príslušný orgán prihliada aj na písomné stanoviská doručené podľa odsekov 5 a 6.

Z uvedeného je zrejmé, že gramatický výklad §29 ods.17 zákona o EIA je výkladom, ktorý zabezpečuje transpozíciu čl.4 ods.5 Smernice o EIA ako aj systematiku ostatných ustanovení §29 zákona o EIA a predpokladom zrozumiteľnosti a preskúmateľnosti teda je uvedenie nasledovných skutkových zistení a ich logické právne vyhodnotenie vo forme kauzálneho nexusu:

- uvedenie nosných skutkových zistení navrhovateľa o identifikovaných vplyvoch na životné prostredie zo zámeru
- hlavné skutkové zistenia ústneho pojednávania a jeho závery
- úvaha príslušného orgánu EIA o tom, či je skutkové zisťovanie vplyvov zo zámeru a na ústnom pojednávaní dostačujúce pre rozhodnutie vo veci samej; pričom v prípade nedostatočnosti sa uvedie v čom spočívali nedostatky a uvedenie či si úrad vyžiadal doplňujúce informácie od navrhovateľa na dovysvetlenie, v čom malo spočívať dovysvetlenie a či doplňujúca informácia bola postačujúca na rozhodnutie vo veci samej.
- právne vyhodnotenie vyššie uvedených skutkových zistení prostredníctvom kauzálneho nexusu za použitia konkrétnych kritérií zisťovacieho konania osobitne.

Rozhodnutie je účelovo formulované tak, aby neumožňovalo efektívne preskúmanie a pochopenie podstaty rozhodnutia zo zisťovacieho konania.

Uvedenie konkrétnych kritérií zisťovacieho konania je teda priamou a výslovnou požiadavkou Smernice o EIA; úrad si teda nesplnil ani základnú úlohu vyplývajúcu zo Smernice o EIA. Uvedenie použitých kritérií

zistovacieho konania je základom právneho posúdenia skutkového stavu a právnou podstatou rozhodnutia zo zistovacieho konania.

„Starý“ zákon o EIA ako aj „starý“ stavebný zákon boli v období od 31.05.2017 do 31.10.2025 v súlade so Smernicou o EIA v revízii z roku 2011, ale neboli v úplnom súlade so Smernicou o EIA v revízii z roku 2014. Týkalo sa to najmä nedostatočného oddelenia zistovacieho konania od posudzovania vplyvov samotného. To vytváralo aplikačné problémy, ktoré adresuje ZDS vo svojich žalobách a ktoré súčasne Európska komisia adresovala vláde SR v rámci infringementu INFR(2019)2223.

Túto skutočnosť osvedčuje infringement INFR(2019)2223: [https://ec.europa.eu/implementing-eu-law/search-infringement-decisions/?langCode=SK&version=v1&typeOfSearch=byDecision&refId=INFR\(2019\)2223](https://ec.europa.eu/implementing-eu-law/search-infringement-decisions/?langCode=SK&version=v1&typeOfSearch=byDecision&refId=INFR(2019)2223).

Navrhujeme ako dôkaz formálnu výzvu Európskej komisie č. 2019/2223 C(2019) 6679 final, opakovanú formálnu výzvu Európskej komisie č. INFR(2019)2223 C(2025)3380 final, list ministra európskych záležitostí č. 074892/2019-OPEU-4, 013756/2025-MEPO-14 a 013756/2025-MEPO-18; žiadame, aby tieto dôkazy sa zabezpečili dopytom od Ministerstva zahraničných vecí a európskych záležitostí SR.

Oficiálna pozícia Slovenskej republiky v rámci infringementu INFR(2019)2223 oznámená listom ministra európskych záležitostí č. 074892/2019-OPEU-4:

Tak ako na zákon o posudzovaní vplyvov, tak aj na väčšinu povolujuúcich predpisov, ktoré majú procesný charakter, ak nie je výslovne ustanovené inak, sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, teda správny poriadok. Správny poriadok v § 47 uvádza, že rozhodnutie musí obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní (rozklade). Čo sa samotného odôvodnenia rozhodnutia týka, v § 47 ods. 3 správneho poriadku sa uvádza, „V odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia“.

V tejto súvislosti chceme upriamiť pozornosť na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 17. decembra 2009, sp. Zn. 8 Sžo 12/2009, z ktorého citujeme nasledovné: „Vadou rozhodnutia, ktorá má za následok následnú nepreskúmateľnosť rozhodnutia tiež je, ak v rozhodnutí nie je náležite vecne opísaný skutok, ktorý bol dôvodom pre vydanie rozhodnutia s uvedením dôkazov a ich hodnotením, ktoré boli podkladom pre vydanie rozhodnutia.“

Máme za to, že povinnosť odôvodniť rozhodnutie je jednoznačne definovaná, využívaná a najmä žiadaná vzhľadom na určené podmienky rozhodnutí, ktoré by bez odôvodnenia boli ťažko vyhodnotiteľné. Rozhodnutia, ktoré príslušný orgán ako správny orgán v konaniach podľa zákona o posudzovaní vplyvov vydáva, v zmysle správneho poriadku odôvodnené sú, pričom je vzhľadom na zachovanie právnej istoty účastníkov konania kladený dôraz na ich špecifikáciu a dostatočné vysporiadanie sa s podkladmi rozhodnutia.

Úrad prispieva k tomu, že si Slovensko dlhodobo neplní povinnosti vyplývajúce z práva Európskej únie a že Slovensku hrozia vysoké sankcie; úrad zároveň znižuje právnú istotu investorov keďže rozhodnutia zo zistovacieho konania, ktorými disponujú majú závažné nedostatky.

Úloha príslušného orgánu, navrhovateľa a verejnosti je ozrejmená v záväznom výklade účelu a cieľa zistovacieho konania v rozhodnutiach Súdneho dvora:

- C-41/24 - Waltham Abbey Residents Association vs. An Bord Pleanála
Súdny dvor rozhodol, že články 4 ods. 4 až 6 Smernice o EIA sa musia vykladať tak, že ak počas predbežného overovania projektov (tzv. screening, na Slovensku zisťovacie konanie) podľa tejto smernice tretia strana poskytne orgánu objektívne informácie naznačujúce potenciálne významné vplyvy na životné prostredie (najmä ak sú predmetom samostatných environmentálnych smerníc), príslušný orgán je povinný požiadať navrhovateľa o dodatočné informácie a tieto zohľadniť pred rozhodnutím o tom, či je posudzovanie vplyvov na životné prostredie (EIA) potrebné alebo nie. Ak napriek takýmto pripomienkam možno na základe objektívnych skutočností vylúčiť pravdepodobné významné vplyvy na životné prostredie, orgán môže rozhodnúť, že EIA nie je potrebné aj bez povinnosti žiadať ďalšie informácie. Príslušný orgán pri zisťovaní potreby EIA nesmie ignorovať objektívne podané informácie o možných významných environmentálnych

vplyvoch, ale musí buď žiadať doplnenie informácií, alebo – ak takéto pochybnosti objektívne vylúči – odôvodniť, prečo EIA nie je potrebná.

▪ C-461/24

Súdny dvor rozhodol, že smernica 2011/92/EÚ o posudzovaní vplyvov na životné prostredie (EIA) nebráni tomu, aby vnútroštátna právna úprava stanovila, že orgány dotknuté projektom môžu byť konzultované súčasne s verejnosťou bez toho, aby verejnosť následne musela mať právo predložiť svoje pripomienky ku stanoviskám týchto orgánov. Podľa Súdneho dvora článok 6 ods. 3 písm. b Smernice o EIA nevyžaduje, aby verejnosť mala vždy aj oprávnenie vyjadriť sa k obsahu odborných posudkov a názorov kompetentných orgánov, ak tieto orgány boli so štandardným postupom konzultované spolu s verejnosťou. Uvedený prístup bol považovaný za kompatibilný s cieľmi efektívneho rozhodovacieho procesu. Očakávať či žiadať od verejnosti komentovanie či namietanie odborné stanoviská (navrhovateľa či dotknutých orgánov) by mohlo viesť k nadmernému zaťažaniu administratívnych orgánov a neprimeranému predlžovaniu konania, čo je v rozpore s cieľmi a požiadavkami smernice EIA.

6) Nezrozumiteľnosť a nepreskúmateľnosť aplikácie ustanovenia §29 ods.8 zákona o EIA z hľadiska vplyvu kritérií zisťovacieho konania

Podľa §29 ods.8 zákona o EIA:

(8) Pri určovaní, či sa navrhovaná činnosť alebo jej zmena bude posudzovať podľa tohto zákona, sa primerane použijú kritériá pre zisťovacie konanie uvedené v prílohe č. 10, pričom príslušný orgán prihliada aj na písomné stanoviská doručené podľa odsekov 5 a 6.

Je nezrozumiteľné a nepreskúmateľné ako bola uvedená norma zákona o EIA v tomto prípade aplikovaná z hľadiska kritérií zisťovacieho konania; uvedený nedostatok súvisí s prvými dvomi dôvodmi odvolania.

Slovenské právo kladie na zrozumiteľnosť a preskúmateľnosť vysoké nároky:

- Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4So226/04 zverejnený v Zbierke NS SR pod R 33/06
 - *nepreskúmateľnosť pre nedostatok dôvodov ide okrem iného aj vtedy, ak sa orgán verejnej správy riadne nevysporiada so všetkými námietkami účastníkov konania, prípadne svoje rozhodnutie neodôvodní.*
Rozhodnutie orgánu verejnej správy je nepreskúmateľné a treba ho zrušiť aj vtedy, ak orgán verejnej správy svoje rozhodnutie neodôvodnil vôbec, hoci dôvody jeho rozhodnutia možno vyvodiť z obsahu administratívneho spisu. Skutočnosť, že rozhodnutie je zrozumiteľné pre orgán, ktorý ho vydal, nepostačuje, lebo rozhodnutie musí byť zrozumiteľné aj pre ostatných účastníkov konania, najmä ak sa ním účastníkovi ukladá konkrétna povinnosť
- Rozsudok Najvyššieho správneho súdu SR zo dňa 15. 11. 2022, sp. zn. 4Svk/19/2021
 - *Zmyslom a účelom odôvodnenia rozhodnutia správneho orgánu podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku je zhrnúť a zhodnotiť všetky skutočnosti, ktoré sú podkladom pre jeho výrok, a preto je potrebné uviesť nielen hodnotenie dôkazov, ktoré správny orgán vykonal, ale aj reagovať na vyjadrenia a návrhy účastníkov, ktoré pri svojom rozhodovaní nebral do úvahy. Z odôvodnenia musí byť zrejmé, ktoré námietky účastníka považuje za nesprávne a z akého dôvodu a ktoré skutočnosti považuje za preukázané, a aké úvahy ho viedli k danému záveru.*
 - *Odvolací správny orgán musí náležite odôvodniť svoj názor na prejednávanú vec a nemôže len odkazovať na to, že napadnuté rozhodnutie bolo preskúmané a dôvody prvostupňového rozhodnutia uznané za správne.*⁴⁴
 - *Nedostatok dôvodov znamená jednak absolútny nedostatok odôvodnenia, ale i to, že rozhodnutie neobsahuje skutočnosti, ktoré viedli orgán verejnej správy k rozhodnutiu. Nepreskúmateľnosť pre nedostatok dôvodov je zásadne založená na nedostatku dôvodov skutkových, nie na čiastkových nedostatkoch odôvodnenia rozhodnutí, či opatrenia. Musí pritom ísť o vady skutkových zistení, o ktoré boli opreté rozhodovacie dôvody. Pôjde najmä o rozhodovacie dôvody o skutočnostiach v konaní nezisťovaných, prípadne zistené v rozpore zákonom, alebo prípady, keď nie je zrejmé, či vôbec nejaké dôkazy boli v konaní vykonané (viď. rozsudok Najvyššieho správneho súdu ČR, sp. zn. 2Ads 58/2003).*
- Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 6Sžf/1/2009
 - *Za nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť možno podľa názoru Najvyššieho súdu SR považovať také rozhodnutie správneho orgánu, z ktorého výroku nemožno zistiť, ako vlastne správny orgán vo veci rozhodol, prípadne výrok, ktorý je vnútorne rozporný. Pod tento pojem spadajú prípady, keď sa nedá rozoznať, čo je výrok, čo odôvodnenie, kto je účastníkom konania a kto bol rozhodnutím zaviazaný. Medzi ďalšie dôvody nezrozumiteľnosti rozhodnutia správneho orgánu patrí rozpornosť výroku s*

odôvodnením, **absencia právnych záverov vyplývajúcich z rozhodujúcich skutkových okolností, ako aj ich nejednoznačnosť. ... Nedostatok dôvodov znamená jednak absolútny nedostatok odôvodnenia, ale i to, že v rozhodnutí absentujú skutočnosti, ktoré viedli správny orgán k rozhodnutiu. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok dôvodov je založená na nedostatku dôvodov skutkových zistení, o ktoré sa opierajú rozhodovacie dôvody. Za takéto vady možno považovať prípady, keď rozhodnutie je založené na skutočnostiach v konaní nezisťovaných, prípadne na dôkazoch získaných v rozpore so zákonom alebo prípady, keď nie je zrejmé, či nejaké dôkazy boli v konaní vykonané.**

- Rozsudok Správneho súdu Košice sp.zn. PO-2S/62/2021
 - Z ustanovenia § 47 ods. 3 správneho poriadku vyplýva, že v odôvodnení rozhodnutia sa uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol orgán verejnej správy vedený pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na ktorých základe rozhodoval. Podľa názoru správneho súdu zároveň argumenty a závery orgánu verejnej správy nesmú vzbudiť pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odôvodnenia musí rovnako plynúť vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Rozhodnutie, ktorého odôvodnenie nespĺňa tieto náležitosti je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, pretože nedáva dostatočné záruky, že nebolo vydané v dôsledku svojvôle. O nepreskúmateľnosť pre nezrozumiteľnosť ide vtedy, ak je rozhodnutie nejasné alebo protirečivé.
 - Rozhodnutie orgánu verejnej správy musí byť vydané v súlade s právnymi predpismi, t.j. musí byť vydané príslušným orgánom verejnej správy, vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a obsahovať predpísané náležitosti. Náležitosti rozhodnutia sú upravené v ustanovení § 47 správneho poriadku, v zmysle ktorého musí rozhodnutie obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní (rozklade). Pokiaľ sa rozhodnutím nevyhovuje všetkým účastníkom konania, musí byť rozhodnutie riadne odôvodnené v súlade s § 47 ods. 3 správneho poriadku, s uvedením, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol orgán verejnej správy vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.
 - Podľa názoru správneho súdu argumenty a závery orgánu verejnej správy musia byť vyjadrené v rozhodnutí vydanom vo veci, nesmú vzbudiť pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti, z odôvodnenia musí plynúť vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami, ktoré orgán verejnej správy viedol pri hodnotení dôkazov na jednej strane a jeho právnymi závermi na strane druhej. Zároveň následne jasným a zrozumiteľným spôsobom orgán verejnej správy svojím odôvodnením dáva odpovede na tie skutkové závery, ktoré boli pre rozhodnutie rozhodujúce pri zachovaní primeranej miery logiky zrozumiteľnej nielen pre orgán verejnej správy, ale aj pre adresáta rozhodnutia. Rozhodnutie, ktorého odôvodnenie nespĺňa tieto náležitosti je nepreskúmateľné, pretože nedáva dostatočné záruky, že nebolo vydané v dôsledku svojvôle.

Farebne sú odlišené tie právne kvalifikácie nezrozumiteľnosti/nepreskúmateľnosti, ktoré nastali v predmetnej veci.

Rozhodnutie je účelovo a úmyselne formulované tak, aby sa aplikované kritériá zisťovacieho konania dali verejnosťou len spätne domýšľať. Uvedenie aplikovaných kritérií zisťovacieho konania je podstatou právneho posúdenia rozhodnutia vo veci samej a preto ich uvedenie vo výroku a primerané vysvetlenie ich aplikácie je právnou podstatou rozhodnutia zo zisťovacieho konania ako podľa čl.4 Smernice o EIA, tak aj podľa §29 ods.8 zákona o EIA. Absencia uvedených náležitostí predstavuje nezákonnosť rozhodnutia z dôvodu právnej svojvôle, hoci skutkový stav mohol byť zisťovaný primerane (hoci ani to sa nedá vlastne overiť práve v dôsledku neznalosti použitých kritérií zisťovacieho konania keďže pre potreby rôznych kritérií je primeraný iný rozsah a kvalita vstupných environmentálnych informácií).

Napadnuté rozhodnutie je formulárovým rozhodnutím a ide o operandi slovenských príslušných orgánov verejnej moci, ktoré si takto vyvinuli spôsob obchádzania účelu a cieľa Smernice o EIA. Pojem „formulárové rozhodnutie“ nie je definovaný; avšak už svojim významom naznačuje, že ide o rozhodnutie štátneho alebo správneho orgánu vydané podľa predtlačenej vzoru (formulára), v ktorom sa vyplňujú len určité údaje (mená, čísla, dátumy, konkrétne výkony). Teda rozhodnutie, ktoré neobsahuje individuálne vypracované právne odôvodnenie, ale len aplikáciu predom daného vzoru – s minimálnou alebo s úplne chýbajúcou prispôbenosťou ku konkrétnemu prípadu. Takéto rozhodnutie môže mať charakter: automatizovaného rozhodnutia – keď sú základné podmienky splnené a rozhodnutie je vydané bez individuálneho posúdenia každého konkrétného prípadu alebo rozhodnutia, ktoré neobsahuje rozsiahle

odôvodnenie, alebo v ktorom nie je priestor na dodatkové zohľadnenie okolností nad rámec štandardného vzoru. Formulárovosť spočíva v tom, že správny úrad si nachystal štruktúru rozhodnutia, v ktorej iba mechanicky a plagiátorsky „preklápa“ stanoviská dotknutých orgánov do podmienok rozhodnutia a extenzívnym plagiátorským prevzatím rozsiahlych častí textu predstiera vyhodnocovanie vplyvov na životné prostredie, ktoré však sám odborne nevykonáva.

Skutkové zisťovanie úradu sa nahrádza rozsiahlym plagiátorstvom založeným na kopírovaní rozsiahlych častí zámeru bez označenia, že ide o citáciu pričom sa predstiera, že ide o vlastné skutkové zistenia o vplyvoch zámeru na životné prostredie. Tým sa v skutočnosti nedodrížiava ani čl.4 Smernice o EIA a ani spôsob jej implementácie podľa judikatúry Súdneho dvora Európskej únie, ktoré predpokladá odbornú súčinnosť úradu a navrhovateľa. Preto je potrebné odlíšiť ktoré skutkové zistenia sú tvrdeniami navrhovateľa zo zámeru, ktoré sú skutkové tvrdenia z doplňujúcej informácie a ktoré sú vlastné skutkové zistenia úradu samotného spolu aspoň so základným uvedením spôsobu verifikácie skutkových tvrdení navrhovateľa.

Kedže Súdny dvor EÚ už prejudiciálne zadefinoval úlohy príslušného úradu EIA, navrhovateľa aj dotknutej verejnosti v zisťovacom konaní ide o spôsob rozhodnutia smerujúci proti podstate zisťovacieho konania tak, ako ho zadefinoval Súdny dvor Európskej únie v rozhodnutiach:

- C 205/08; Umweltanwalt von Kärnten, C-275/09, Brussels Hoofdstedelijk Gewest, C-244/12
Ak sa projekt rozdelí na viacero samostatných projektov s cieľom obísť pravidlá posudzovania vplyvov na životné prostredie, príslušný úrad má posudzovať projekty spoločne ako jeden projekt a prípadne vykonať posudzovanie vplyvov na životné prostredie, ak spoločne prekročujú relevantné prahové hodnoty.
- C-461/14 - Komisia vs. Španielsko
Súd vykladal súbeh Smernice o voľne žijúcom vtáctve a Smernicu o stanovištiach v kontexte Smernice o EIA (ich súbežné pôsobenie) tak, že podľa Smernice o EIA je potrebné identifikovať všetky negatívne vplyvy ešte pred povolením pričom povolenie nesmie byť udelené ak nie sú tieto vplyvy dostatočne zistené alebo sú tieto vplyvy ohrozujúce účel a cieľ iných environmentálnych smerníc.
- C-463/20 - Namur-Est Environnement ASBL vs. Région Wallonne
Súdny dvor rozhodol, že postup národného práva, ktorý povoľuje prijatie predbežného rozhodnutia o odchýlení sa od ochranných opatrení pre prísne chránené druhy skôr, než sa vykoná posúdenie vplyvov na životné prostredie v zmysle smernice 2011/92/EÚ (o EIA) a smernice 92/43/EHS (o biotopoch) nie je zlučiteľný s právom EÚ. Konkrétne SDEÚ určil, že „vývojové povolenie“ (development consent) zahŕňa aj rozhodnutia v rámci zložitého procesu, ktorého účelom je posúdiť environmentálne účinky projektu na biotopy a druhy — a toto posúdenie musí byť vykonané pred prijatím akéhokoľvek rozhodnutia, ktoré by umožnilo uskutočnenie projektu. Ďalej Súd konštatoval, že účasť verejnosti a jej právo byť vypočutá v procese rozhodovania o projekte musia byť zabezpečené už v prvej fáze procesu, teda pred prijatím takehoto povolenia. Týmto rozhodnutím Súd zdôraznil, že nie je prípustné obchádzať EIA tým, že sa povolenia vydávajú postupne predtým, než sa vykoná posúdenie environmentálnych účinkov projektu, pretože to by znížovalo účinnosť ochrany stanovenú právnymi predpismi EÚ. Súd zdôraznil, že posúdenie vplyvov a účasť verejnosti musia byť zabezpečené ešte pred akýmkoľvek povolením, aby sa zachovala účinná ochrana životného prostredia. Týmto rozhodnutím SDEÚ potvrdil, že „postupné“ vydávanie povolení, ktoré obchádza EIA, porušuje Smernicu o EIA a Smernicu o biotopoch.
- C-41/24 - Waltham Abbey Residents Association vs. An Bord Pleanála
Súdny dvor rozhodol, že články 4 ods. 4 až 6 Smernice o EIA sa musia vykladať tak, že ak počas predbežného overovania projektov (tzv. screening, na Slovensku zisťovacie konanie) podľa tejto smernice tretia strana poskytne orgánu objektívne informácie naznačujúce potenciálne významné vplyvy na životné prostredie (najmä ak sú predmetom samostatných environmentálnych smerníc), príslušný orgán je povinný požiadať navrhovateľa o dodatočné informácie a tieto zohľadniť pred rozhodnutím o tom, či je posudzovanie vplyvov na životné prostredie (EIA) potrebné alebo nie. Ak napriek takýmto pripomienkam možno na základe objektívnych skutočností vylúčiť pravdepodobné významné vplyvy na životné prostredie, orgán môže rozhodnúť, že EIA nie je potrebné aj bez povinnosti žiadať ďalšie informácie. Príslušný orgán pri zisťovaní potreby EIA nesmie ignorovať objektívne podané informácie o možných významných environmentálnych vplyvoch, ale musí buď žiadať doplnenie informácií, alebo – ak takéto pochybnosti objektívne vylúči – odôvodniť, prečo EIA nie je potrebná.
- C-461/24
Súdny dvor rozhodol, že smernica 2011/92/EÚ o posudzovaní vplyvov na životné prostredie (EIA) nebráni tomu, aby vnútroštátna právna úprava stanovila, že orgány dotknuté projektom môžu byť konzultované súčasne s verejnosťou bez toho, aby verejnosť následne musela mať právo predložiť svoje pripomienky ku stanoviskám týchto orgánov. Podľa Súdneho dvora článok 6 ods. 3 písm. b Smernice o EIA nevyžaduje, aby

verejnosť mala vždy aj oprávnenie vyjadriť sa k obsahu odborných posudkov a názorov kompetentných orgánov, ak tieto orgány boli so štandardným postupom konzultované spolu s verejnosťou. Uvedený prístup bol považovaný za kompatibilný s cieľmi efektívneho rozhodovacieho procesu. Očakávať či žiadať od verejnosti komentovanie či namietanie odborné stanoviská (navrhovateľa či dotknutých orgánov) by mohlo viesť k nadmernému zaťaženiu administratívnych orgánov a neprimeranému predlžovaniu konania, čo je v rozpore s cieľmi a požiadavkami smernice EIA.

Spôsob rozhodnutia úradu je teda v rozpore s eurokonformným výkladom účelu a cieľa zisťovacieho konania podľa §2 zákona o EIA a odvolací orgán má povinnosť zabezpečiť, aby napadnuté rozhodnutie bolo preskúmané z hľadiska eurokonformného výkladu práva a nie vnútroštátneho výkladu práva.

Rozhodnutie je preskúmateľné výlučne v rozsahu a spôsobom primeraným preskúmateľnosti podľa vnútroštátnej právnej doktríny, kde sa na preskúmateľnosť kladú nároky podľa vnútroštátneho práva v kontexte §47 správneho poriadku, čo je však pre zrozumiteľnosť a preskúmateľnosť euro-konformného výkladu právnych predpisov nepostačujúce.

Pre zrozumiteľnosť a preskúmateľnosť eurokonformného naplnenia účelu a cieľa zákona o EIA v súlade s prejudikátúrou Súdneho dvora Európskej únie sa vyžaduje vysvetlenie akým spôsobom boli jednotlivé skutkové zistenia subsumované pod jednotlivé kritériá zisťovacieho konania významné vo vzťahu k výroku rozhodnutia; rovnako sa vyžaduje ozrejmiť, ako príslušný orgán EIA zodpovedal a skutkovo zistil skutočnosti, ktoré vo svojich stanoviskách požadovali ozrejmiť dotknuté orgány.

Nesplnenie si povinností podľa Smernice o priemyselných emisiách

- 7)** Najväčším identifikovaným vplyvom sú vplyvy podľa Smernice o priemyselných emisiách. Skutkové zisťovanie nebolo vykonané dostatočne v zmysle tejto smernice, ktorá mala byť materiálnym základom pre zisťovanie vplyvov.

Výsledkom je teda proces a rozhodnutie, ktoré zisťovanie skutočných vplyvov v zmysle Smernice o priemyselných emisiách presúva na povoľovacie orgány a to podmienkami napadnutého rozhodnutia.

Uložené podmienky rozhodnutia teda indikujú dvojakú vecnú nesprávnosť a k tomu prislúchajúce procesné nesprávnosti: Vplyvy na životné prostredie boli zisťované iba formalisticky bez zohľadnenia Smernice o priemyselných emisiách a jej vnútroštátnej transpozície. Formalizmus spočíva v zisťovaní vplyvov bez zjavnej metodiky len svojvoľnými úvahami, čo sa malo právne zastierať „vlastnou správnu úvahou úradu“ ako sa predpokladá v §47 ods.3 správneho poriadku. Správny poriadok je však derogovaný a preto náležitosti rozhodnutia v časti výroku aj odôvodnenia je možné priamo identifikovať v §29 ods.17 aktuálneho zákona o EIA. Napadnuté rozhodnutie však neustálilo rozhodné skutkové okolnosti podstatné pre posúdenie vplyvov podľa Smernice o priemyselných emisiách ale toto zisťovanie v prvej podmienke fakticky prenieslo na povoľovací úrad.

Relevantná judikatúra Súdneho dvora Európskej únie:

- **C-50/09 Commission v Ireland**
Ide o jeden z najdôležitejších rozhodnutí o vzťahu Smernice o EIA a Smernice o priemyselných emisiách. SDEÚ riešil, či možno environmentálne posúdenie rozdeliť medzi viacero orgánov a viacero povoľovacích konaní. SDEÚ potvrdil, že:
 - EIA musí byť vykonaná pred vydaním development consent,
 - členský štát môže rozdeliť kompetencie medzi orgány,
 - ale výsledok musí zabezpečiť úplné posúdenie environmentálnych účinkov projektu;
- **C-215/06 Commission v Ireland**
Rozhodnutie sa týkalo dodatočnej („retrospective“) legalizácie projektov bez riadnej EIA. SDEÚ zdôraznil, že členské štáty nesmú obchádzať povinnosť predbežného EIA tým, že projekt dodatočne legalizujú; relevantné aj pre IPPC/IED zariadenia, ktoré fungovali bez riadneho environmentálneho posúdenia.
- **C-2/07 Abraham a i.**
Toto rozhodnutie rozšírilo pojem „projekt“ podľa EIA, čo je relevantné pre zmeny priemyselných zariadení a infraštruktúry.

- **C-275/09 Brussels Hoofdstedelijk Gewest**

SDEÚ riešil hranicu medzi obnovením povolenia a „projektom“ vyžadujúcim EIA čo je významné aj pre obnovenie integrovaných povolení podľa IED/IPPC.

- **C-411/17 Inter-Environnement Wallonie**

Hoci toto rozhodnutie pojednáva primárne o kvalite ovzdušia a povoľovaní, rozsudok je významný pre vzťah environmentálnych smerníc a povoľovania zariadení podľa Smernice o priemyselných investíciách. SDEÚ zdôraznil potrebu zohľadniť environmentálne limity pri povoľovaní priemyselných zariadení.

Napadnuté rozhodnutie obchádza Smernicu o priemyselných investíciách a Smernicu o EIA formalistickým zisťovaním vplyvov pričom skutočné zisťovanie vplyvov presúva až na samotné povoľovacie konanie podľa zákona č.39/2013 Z.z. o integrovanom povoľovaní.

Právny poriadok Slovenskej republiky nie je jednoznačný v tom smere, či je takéto fázovanie posudzovania v zmysle vnútroštátneho poriadku možné, čo je v rozpore s požiadavkou na jednoznačnosť a právnu istotu v environmentálnych veciach regulovaných sekundárnym právom EÚ ako požaduje čl. 4 ZEÚ v kontexte rozhodnutie SDEU C-570/13 (Gruber).

Podmienky rozhodnutia

8) Podľa §2 písm.d a písm.e zákona o EIA:

- d) určiť opatrenia, ktoré zabránia znečisťovaniu životného prostredia, zmiernia znečisťovanie životného prostredia alebo zabránia poškodzovaniu životného prostredia,⁴⁾
- e) získať odborný podklad na schválenie strategického dokumentu a na vydanie rozhodnutia o povolení činnosti podľa osobitných predpisov.²⁾

Norma §2 písm.d v spojení s §17 zákona o EIA bola porušená aj tým, že úrad namiesto určitých a nezameniteľných opatrení, ktorými sa má eliminovať niektorý z identifikovaných vplyvov (znečistenie alebo poškodenie) uviedol všeobecné zákonné požiadavky, ktoré je navrhovateľ povinný naplniť bez ohľadu na to, že sú uvedené ako podmienky rozhodnutia.

Ide o všeobecne formulované požiadavky právnych predpisov, ktorých splnenie v povoľovacom konaní je pre všeobecnosť nepreskúmateľná; nepreskúmateľné to je v kontexte následného povoľovacieho konania a záväzného stanoviska príslušného úradu posudzovania EIA podľa §38 ods.4 resp. ods.5 zákona o EIA. Na základe takto formulovaných podmienok úrad posudzovania EIA zaťažuje následné povoľovacie konanie nezrozumiteľnosťou a nepreskúmateľnosťou lebo ani teraz ani v povoľovacom konaní nie je zrejmé, čo presne a nezameniteľne sa takouto podmienkou myslí a sleduje.

Uvedené podmienky sú formulované nie ako opatrenia či vlastnosti projektu, ale ako zákonné očakávania od nasledovného projektu a predpokladajú konkrétne zmaterializovanie až vo fáze povoľovacieho procesu, čo je obchádzanie účelu a cieľa zákona a je teda v rozpore s eurokonformným výkladom práva.

9) Podľa §35 ods.6 „nového“ stavebného zákona č.25/2025 Z.z. má projektant zodpovednosť navrhnúť aj nasledovné projektové náležitosti:

- e) urbanistický, architektonický, stavebno-technický a prevádzkový súlad navrhovanej stavby s okolím a charakterom miesta stavby,
- g) návrh stavby s ohľadom na záujmy ochrany životného prostredia vrátane opatrení na zmiernenie negatívnych vplyvov zmeny klímy a adaptáciu na nepriaznivé dôsledky zmeny klímy, najmä ochrany prírody, ochrany prírodných biotopov, mokradí, drevín a osobitne chránených častí prírody a krajiny, osobitne miest hniezdenia, rozmnožovania a odpočinku vtákov a netopierov a minimalizáciu tvorby odpadov,
- i) návrh vhodného konštrukčného riešenia nosných a nenosných konštrukcií stavby, technológie výstavby a progresívnych stavebných výrobkov,

j)	návrh stavebných materiálov deliacich a obvodových konštrukcií v záujme dosiahnutia aspoň minimálnych požiadaviek na energetickú hospodárnosť budovy v rozsahu, v akom je to technicky, funkčne a ekonomicky možné,
n)	návrh estetických vnútorných a vonkajších priestorov stavby a za vytvorenie podmienok pre umiestnenie umeleckých diel, zelene a oddychových zón v rámci funkčných podmienok stavby, najmä v stavbách určených na užívanie verejnosťou a vo verejných priestoroch,

Písm.g a písm.n súčasne korešponduje s povinnosťou projektanta podľa §3 zákona o ochrane prírody a krajiny:

§ 3 Základné práva a povinnosti pri všeobecnej ochrane prírody a krajiny	
(1) Každý je povinný chrániť prírodu a krajinu pred ohrozovaním, poškodzovaním a ničením a starať sa podľa svojich možností o jej zložky a prvky na účel ich zachovania a ochrany, zlepšovania stavu životného prostredia a vytvárania a udržiavania územného systému ekologickej stability. (2) Významný krajinný prvok možno užívať len takým spôsobom, aby nebol narušený jeho stav a nedošlo k ohrozeniu alebo k oslabeniu jeho ekologickejštabilizačnej funkcie. (3) Vytváranie a udržiavanie územného systému ekologickej stability je verejným záujmom. Podnikatelia¹⁴⁾ a právnické osoby, ktorí zamýšľajú vykonávať činnosť, ktorou môžu ohroziť alebo narušiť územný systém ekologickej stability, sú povinní zároveň navrhnúť opatrenia, ktoré prispievajú k jeho vytváraniu a udržiavaniu.¹⁵⁾ (4) Podnikatelia a právnické osoby, ktorí svojou činnosťou zasahujú do ekosystémov, ich zložiek alebo prvkov, sú povinní na vlastné náklady vykonávať opatrenia smerujúce k predchádzaniu a obmedzovaniu ich poškodzovania a ničenia. (5) Podnikatelia a právnické osoby sú povinní opatrenia podľa odsekov 3 a 4 zahrnúť už do návrhov projektov, programov, plánov a ostatnej dokumentácie vypracúvanej podľa osobitných predpisov.¹⁶⁾	
14)	§ 2 ods. 2 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník. ↑ Vrátiť sa hore × Zrušiť označenie
16)	Napríklad zákon č. 44/1988 Zb. v znení neskorších predpisov, zákon Slovenskej národnej rady č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločnostiach v znení neskorších predpisov, zákon č. 220/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov, zákon č. 364/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov, zákon č. 326/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov, zákon č. 569/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov, zákon č. 7/2010 Z. z. v znení neskorších predpisov, zákon č. 39/2013 Z. z. v znení neskorších predpisov, zákon č. 200/2022 Z. z. v znení neskorších predpisov, Stavebný zákon. ↑ Vrátiť sa hore × Zrušiť označenie

Opatrenia podľa §2 zákona o ochrane prírody a krajiny sú napr.:

c)	významný krajinný prvok taká časť územia, ktorá utvára charakteristický vzhľad krajiny alebo prispieva k jej ekologickej stabilite, najmä les, rašelinisko, brehový porast, jazero, mokraď, rieka, bralo, tiesňava, kamenné more, pieskový presyp, park, aleja, remíza,
d)	biocentrum ekosystém alebo skupina ekosystémov, ktorá vytvára trvalé podmienky na rozmnožovanie, úkryt a výživu živých organizmov a na zachovanie a prirodzený vývoj ich spoločenstiev,
e)	biokoridor priestorovo prepojený súbor ekosystémov, ktorý spája biocentrá a umožňuje migráciu a výmenu genetických informácií živých organizmov a ich spoločenstiev, na ktorý priestorovo nadväzujú interakčné prvky,
f)	interakčný prvok určitý ekosystém, jeho prvok alebo skupina ekosystémov, najmä trvalá trávna plocha, močiar, porast, jazero, prepojený na biocentrá a biokoridory, ktorý zabezpečuje ich priaznivé pôsobenie na okolité časti krajiny pozmenenej alebo narušenej človekom,
g)	mokraď územie s močiarimi, slatinami alebo rašeliniskami, vlhká lúka, prírodná tečúca voda a prírodná stojatá voda vrátane vodného toku a vodnej plochy s rybníkmi a vodnými nádržami,

- zh) zelenú infraštruktúru sieť prírodných a poloprírodných prvkov, predovšetkým plôch zelene a vodných ekosystémov, ktorá je vytváraná a spravovaná tak, aby poskytovala široký rozsah ekosystémových služieb, s osobitným zreteľom na zabezpečenie biologickej rozmanitosti, ekologickej stability a priaznivého životného prostredia a prepojenie urbanizovaného prostredia s okolitou krajinou,
- zi) zelený park územie so súvislými plochami drevinovej a inej vegetácie poskytujúce prostredie pre biodiverzitu v urbanizovanom prostredí, ktoré je územným plánom vymedzené na tento účel,
- zj) zelenú strechu vrchná časť budovy alebo inej stavby pokrytá vegetáciou, ktorá poskytuje prostredie pre biodiverzitu v urbanizovanom prostredí,
- zk) ekodukt objekt, ktorý prekonáva umelú prekážku v migračných trasách živočíchov a ktorý slúži ich migrácii a zároveň znižuje negatívne dopady fragmentácie krajiny,

Rôzne špecifické opatrenia uvádzajú aj príslušné strategické dokumenty ako územný plán, dokument starostlivosti o dreviny, či Stratégia adaptácie Slovenskej republiky na zmenu klímy. Posledná z nich obsahuje aj opatrenia výslovne navrhované ZDS v zisťovacích konaniach.

Opatrenie by teda malo spĺňať konkrétne opatrenia, ktoré by napĺňali vyššie uvedené náležitosti projektu dostatočne jasne a nezameniteľne a dostatočne presne a podrobne na to, aby sa vedelo aký negatívny vplyv sa eliminuje a aký efekt sa tým má dosiahnuť.

Len tak je možné hovoriť o naplnení účelu §2 písm.e zákona o EIA a len tak sa dá hovoriť o preskúmateľnosti splnenia podmienok rozhodnutia o EIA v následnom povoľovacom konaní, ktoré bude spracúvať príslušný úrad posudzovania EIA; ak nebudú podmienky dostatočne presné a konkrétne a nezameniteľné → tak sa v budúcom povoľovacom konaní záväzné stanovisko podľa §38 zákona o EIA stane nepreskúmateľným a ľahko spochybiteľným.

Napadnuté rozhodnutie neobsahuje podmienky a opatrenia, ktoré by boli subsumovateľné pod niektorý z prípadov predpokladaných v §36 ods.5 stavebného zákona či v §2 zákona o ochrane prírody a krajiny definujúcich konkrétne ekostabilizačné opatrenia predpokladané nasledovnými povoľovacími zákonmi umožňujúcich zásah do životného prostredia a krajiny (zákon č.543/2000 Z.z. o ochrane prírody a krajiny) či povoľovacími zákonmi na základe ktorých vzniká právo stavby (zákon č.25/2025 Z.z. – „nový“ stavebný zákon) a preto nemožno hovoriť o naplnení a účela a cieľa zákona o EIA v predmetnom zisťovacom konaní keďže vopred neurčilo konkrétne opatrenia, ktoré mali byť podkladom pre povoľovací orgán pre určenie osobitných podmienok povoľovacích rozhodnutí.

Napadnuté rozhodnutie dokonca ako podmienky rozhodnutia neuvádza ani len opatrenia na ochranu životného prostredia identifikované navrhovateľom v zámere, nieto ešte podmienky, ktoré by vyplynuli z vlastnej činnosti úradu.

Právny vývoj stavebnej legislatívy a legislatívy EIA ako faktor vplývajúci na právnu (ne)istotu zainteresovanej verejnosti v kontexte jej nároku na prístup k spravodlivosti vo veciach životného prostredia v kontexte zásady materiálnej rovnosti a kontinuity rozhodnutí orgánov verejnej správy podľa §3 ods.5 správneho poriadku, ktorý sa uplatňuje aj za derogácie správneho poriadku ako všeobecného procesného právneho predpisu upravujúce administratívne konania:

10) „Starý“ zákon o EIA ako aj „starý“ stavebný zákon boli v období od 31.05.2017 do 31.10.2025 v súlade so Smernicou o EIA v revízii z roku 2011, ale neboli v úplnom súlade so Smernicou o EIA v revízii z roku 2014. Týkalo sa to najmä nedostatočného oddelenia zisťovacieho konania od posudzovania vplyvov samotného. To vytváralo aplikačné problémy, ktoré adresuje ZDS vo svojich žalobách a ktoré súčasne Európska komisia adresovala vláde SR v rámci infringementu INFR(2019)2223. Túto skutočnosť osvedčuje infringement INFR(2019)2223: [https://ec.europa.eu/implementing-eu-law/search-infringement-decisions/?langCode=SK&version=v1&typeOfSearch=byDecision&refId=INFR\(2019\)2223](https://ec.europa.eu/implementing-eu-law/search-infringement-decisions/?langCode=SK&version=v1&typeOfSearch=byDecision&refId=INFR(2019)2223). Tieto skutočnosti priznáva aj zákonodarca v dôvodových správach k zákonu č.350/2024 Z.z. („nový“ zákona o EIA) a č.25/2025 Z.z. („nový“ stavebný zákon).

Záujmom a dôvodom odvolania ZDS je právny záujem zabezpečiť, aby dôsledky právneho chaosu a neplnenie si povinností zo strany štátu pri vytváraní materiálneho rámca pre účasť verejnosti v konaniach podľa čl. 3 ods.2 až

ods.5 Aarhuského dohovoru nebola na ujmu verejným záujmom životného prostredia regulovaných objektívnym právom a na ujmu dotknutej verejnosti, ktorá je oprávnená domáhať sa a presadzovať samotné objektívne právo.

V tomto kontexte je z hľadiska odborných poznatkov relevantná rigorózna práca JUDr. Kristíny Šlosárovej „*Posudzovanie vplyvov na životné prostredie s dôrazom na zisťovacie konanie o posudzovaní vplyvov navrhovanej činnosti alebo zmeny navrhovanej činnosti*“, ktorej zhodnotenie doterajšieho právneho vývoja bolo:

Je zrejmé, že cieľom predkladateľov je spraviť zo zisťovacieho konania iba formalistické konanie, bez uplatnenia cieľa, ktorý sa má týmto konaním dosiahnuť podľa európskej legislatívy, ukončiť ho v čo najrýchlejšej dobe a bez účasti verejnosti, ktorá by mohla predĺžiť konanie, či dokonca navrhovanú činnosť eliminovať poukázaním na možné vplyvy činnosti na životné prostredie.

(Rigorózna práca JUDr. Kristíny Šlosárovej:

<https://opac.crzp.sk/?fn=detailBiblioFormChildQ104L&sid=6D6DC5E985962C81DD82A7AC3881>; str. 78).

V rámci rekodifikácie nového zákona o EIA, zákonodarca priznal zodpovednosť za doterajší právny chaos a aplikačné zlyhania vo všeobecnej časti dôvodovej správy k zákonu č.350/2024 Z.z., ktorým sa okrem iného harmonizoval vnútroštátny právny poriadok v rámci infringementu INFR(2019)2223:

- *Účelom návrhu zákona, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 24/2006 Z. z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „návrh zákona“) je priblížením hlavnému účelu smernice zefektívniť procesy súvisiace s hodnotením vplyvov - zisťovacie konanie, určenie rozsahu hodnotenia i samotné posudzovanie vplyvov na životné prostredie – pri súčasnom posilnení odbornej stránky posudzovania a zabezpečenia úplnej účasti verejnosti v rozsahu definovanom v európskej legislatíve a Aarhuskom dohovore.*
- *Súčasný zákon [poznámka: účinný do konca 2024] o posudzovaní vplyvov bol prijatý pred takmer 20 rokmi a odvtedy bol novelizovaný viac ako 20 krát. Hlavné zmeny boli do zákona prijaté po schválení novej Smernice o posudzovaní určitých verejných a súkromných projektov na životné prostredie č. 2011/92/EÚ jej významnej revíziu z roku 2014 . Hoci mnohé tézy a ustanovenia z novej smernice a jej revízie boli do zákona implementované, v štrukturálnej a procesnej oblasti novela zákona nereagovala na jasné rozdelenie procesov súvisiacich s posudzovaním vplyvov na životné prostredie definované v Smernici EIA (osobitne rozdelenie zisťovacieho konania – screeningu, určenia rozsahu hodnotenia a samotného procesu posudzovania vplyvov). Práve zastaraný model uplatňovania týchto procesov často v praxi viedol k neodôvodneným prieťahom a stagnácii EIA procesov v Slovenskej republike.*
- *Návrh zákona preto, po vzore smernice EIA v platnom znení, prináša jednoznačné oddelenie procesu zisťovacieho konania a určenia rozsahu hodnotenia od samotného procesu posudzovania vplyvov na životné prostredie, zjednodušenie a zníženie počtu súvisiacich procesných úkonov a zároveň presnejšie upravuje požiadavky na odbornosť osôb vykonávajúcich hodnotenie vplyvov, s cieľom maximálne sa vo všetkých oblastiach priblížiť Smernici EIA. V rovnakom duchu novela mení a dopĺňa niektoré prílohy.*

JUDr. Kristína Šlosárová je pracovníčka oddelenia odboru opravných prostriedkov Okresného úradu Košice (<https://www.minv.sk/?okresne-urady-klientske-centra&urad=65&odbor=13&sekcia=kontakty#popis>) a venuje sa odvolaniam zo zisťovacích konaní a formulácii vyjadrení Okresného úradu Košice v konaniach pred správnym súdom ak je tento úrad súčasne žalovaným orgánom verejnej moci.

Je nesporné, že ustanovenia §29 je nutné vykladať v eurokonformnom výklade, čo v kontexte čl.4 ods.5 Smernice o EIA znamená doslovný výklad §29 ods.17 zákona o EIA, keďže práve toto ustanovenie je jadrom rozhodnutia zo zisťovacieho konania.

Keďže zákonodarca ponechal v zákone aj ustanovenie §29 ods.7 zákona o EIA „*Pri určovaní, či sa navrhovaná činnosť alebo jej zmena bude posudzovať podľa tohto zákona, sa primerane použijú kritériá pre zisťovacie konanie uvedené v prílohe č. 10, pričom príslušný orgán prihliada aj na písomné stanoviská doručené podľa odsekov 5*“ (ktorý je analógiou §29 ods.3 „starého“ zákona o EIA účinného do 31.12.2024), tak je zrejmé – aj v kontexte zvyšku tohto odvolania – kde doteraz úrady zisťovania vplyvov EIA doteraz zlyhávali a konali

formalisticky. JUDr. Kristína Šlosárová to veľmi precízne zanalyzovala vo svojej rigoróznej práci zohľadňujúc najmä svoje znalosti a skúsenosti pracovníka odvolacieho orgánu.

Bc. Marcel Slávik a JUDr. Kristína Šlosárová tak vytvárajú odborný tandem – na Slovensku sú osobami s preukázateľne najväčšími odbornými právnymi znalosťami z danej oblasti – zo zisťovacieho konania so zameraním na podstatu svojho vlastného profesijného zamerania.

Očakávame teda od rozhodnutia o tomto odvolaní obzvlášť kvalitné rozhodnutie o odvolaní, ktoré bude relevantným spôsobom argumentovať o dôvodnosti alebo nedôvodnosti jednotlivých odvolacích bodov a to aj so zohľadnením odbornosti JUDr. Kristíny Šlosárovej, ktorá svojou rigoróznou prácou nastavila latku aj ostatným pracovníkom odvolacích orgánov na vyššiu kvalitatívnu a odbornú úroveň.

Ak sa pýtame na konkrétnu osobu, ktorá je za tento stav zodpovedná tak je ním šéf organizačného odboru EIA na MŽP SR v roku 2017, ktorým bol Roman Skorka (dnes predseda legislatívneho odboru ústredia štátneho stavebného úradu) a Filip Macháček, ktorý mu v tom asistoval (dnes šéf NDS a.s.); tieto osoby mali za úlohu pripraviť a podporiť investičnú prípravu projektu D4/R7 ale z pracovnej pozície boli zodpovedné aj za zosúladienie vnútroštátneho práva so Smernicou o EIA. Tieto osoby sú súčasne pôvodcami strategického útoku voči verejnej participácii, ktoré v priebehu rokov mediálne reprezentovali politici ako minister výstavby Ľrošák (<https://sita.sk/nasadoprava/obnova-vystavby-krizovatky-triblavina-na-d1-sa-odklada-pre-podany-rozklad/>), minister hospodárstva Richard Sulík (<https://www.economy.gov.sk/press/r-sulik-robime-dalsie-kroky-ktore-by-mali-vziat-zivnu-podu-samozvanym-aktivistom>) či poslanci koalíčných strán tzv. Matovičovej vlády (<https://hnonline.sk/finweb/ekonomika/96035647-koalicia-pletie-novy-bic-proti-sikanovaniu-chce-klepnut-po-prstoch-aj-kontroverznemu-aktivistovi-slavikovi>). Išlo o snahu kriminalizáciou a mediálnou antikampaňou verejnej participácie ZDS presadiť také všeobecné vnímanie participácie zainteresovanej verejnosti, ktoré evokuje zneužívanie práva zo strany zainteresovanej verejnosti, čo má opodstatňovať vytváranie umelých procesných bariér pre verejnú kontrolu odvolaniami a správnyimi žalobami. K tomuto strategickému útoku voči verejnej kontrole podľa čl.9 ods.2 Aarhuského dohovoru sa pridala aj súdna moc a to judikátom 6Svk/14/2021 (R 14/2022), ktoré prelomuje všetky účinky čl.9 ods.2 Aarhuského dohovoru a v konečnom efekte spôsobuje, že súdny prieskum rozhodnutí zo zisťovacieho konania je v rozpore s čl.11 Aarhuského dohovoru – pretože prelomuje nevyvrátiteľnú domnienku priamej dotknutosti a priameho právneho záujmu ekologickej mimovládky na žalobe podľa čl.9 ods.2 Aarhuského dohovoru a ipso facto teda systematicky porušuje právo zainteresovanej verejnosti na spravodlivosť vo veciach životného prostredia podľa čl.9 ods.2 Aarhuského dohovoru inherentným predpokladom, že zainteresovaná verejnosť môže zneužívať právo a preto mu nepriznávať právny režim podľa čl.9 ods.2 Aarhuského dohovoru ale len podľa čl.9 ods.3 Aarhuského dohovoru, kde je procesná autonómia vnútroštátnych orgánov širšia.

Tento útok bol založený na predpoklade, že „hromadné“ podávanie opravných prostriedkov je zjavne šikanózne, čo je v rozpore ako s judikátúrou SDEÚ, tak aj s judikátúrou NSS SR. V súdnej praxi bolo takéto nepatričné zjednodušenie odmietnuté rozhodnutiami judikátnym výkladom §28 SSP rozhodnutím 3Svk/21/2021 (R 15/2022) a rozhodnutiami Najvyššieho správneho súdu SR v rozsudkoch č.2Svk/24/2022 a č.2Svk/6/2023. Z rozsudku č. 2Svk/6/2023 vyberáme časť zdôvodnenia:

18. V nadväznosti na argumentáciu správneho súdu o počte správnych žalôb žalobcu kasačný súd pripomína, že uvedené nemôže samo o sebe predstavovať znak šikanóznosti správnej žaloby. Počet žalobcom podaných žalôb nemôže byť ani nosným dôvodom pre odmietnutie správnej žaloby. V súvislosti s uvedeným právnym záverom kasačný súd poukazuje aj na svoje skoršie uznesenie sp. zn. 5Svk/4/2023 z 27. októbra 2023 bod 22: na odmietnutie správnej žaloby bez ďalšieho nepostačuje, že sťažovateľ vedie na dotknutom súde niekoľko desiatok súdnych sporov, ako sa snažil naznačiť vo svojom rozhodnutí správny súd.

19. Z odôvodnenia uznesenia sp. zn. 1Sžk/34/2021 z 30. marca 2022 citovaného vyššie, približujúceho okolnosti, ktoré je možno považovať za šikanózný výkon práva, je zrejmé, že neobstojí ani argumentácia správneho súdu, v zmysle ktorej je správna žaloba žalobcu očividne šikanózna, keďže nijaká iná ekologická organizácia chrániaca životné prostredie nie je v predmetnom konaní aktívna. Skutočnosť, že nijaký iný subjekt nenapáda rozhodnutie preskúmané v danom konaní, nemôže predstavovať dôvod šikanóznosti správnej žaloby žalobcu. Bez ohľadu na fakt, že nie je v žalobcovej moci ovplyvniť, či sa k jeho iniciatíve v konaní pridá iný subjekt, nemožno vylúčiť ani takú možnosť, že do konania sa iné občianske združenie chrániace životné prostredie neangažuje práve z toho dôvodu, že záujmy verejnosti na ochrane životného prostredia v konaní chráni už žalobca. Takýto argument správneho súdu nie je (najmä v porovnaní s dôvodmi šikanóznosti správnej žaloby uvedenými v sp. zn. 1Sžk/34/2021 z 30. marca 2022) dostatočne vážny na aplikáciu inštitútu *ultima ratio* upraveného v § 28 SSP.

Štát si dlhodobo a systematicky uplatňuje politiku štátnej podpory investícií spôsobom nezlučiteľným s právom EÚ – formalizmom procesov EIA za súčasného oslabovania právneho postavenia zainteresovanej verejnosti, ktoré majú „uľahčiť“ investičnú prípravu a povoľovanie investičných projektov. Robil tak metódou strategického útoku na verejnú participáciu, čo je v rozpore so Smernicou Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2024/1069 z 11. apríla 2024 o ochrane osôb zapojených do verejnej účasti pred zjavne neopodstatnenými nárokmi alebo zneužívajúcimi súdnymi konaniami (<https://www.slov-lex.sk/pravo-eu/94269483-aeaa-490b-85ae-c69be438578b>). Na tento útok na verejnú participáciu si štát vybral ekologickú mimovládku, ktorá je reprezentatívnym subjektom zainteresovanej verejnosti nielen z dôvodu, že chráni verejný záujem v oblasti životného prostredia čo je zo svojej podstaty kolektívnym právom ale aj z toho hľadiska, že vzhľadom na gnozeologické podmienky sa na činnosť tohto združenia môžu spoliehať iné spolky, ktoré sa prirodzene špecializujú na iné oblasti životného prostredia. V Slovenskej republike totiž bola identifikovaná vysoká miera prirodzenej „deľby práce“ v ekologickom občianskom sektore (https://www.minv.sk/swift_data/source/rozvoj_obcianskej_spolocnosti/vyskum_neziskoveho_sektora_a_obcianskej_spolocnosti/2020/ANALYZA_NP%20VYSKUM_17.12.2020_FINAL.pdf?utm_source=chatgpt.com). ZDS je totiž všeobecne známe, že sa sústreďuje na pripomienkovanie projektov v zisťovacích konaniach. To malo umožniť krivenie aplikačnej praxe na Slovensku v procesoch investičnej prípravy projektov regulovaných Smernicou o EIA a jej vnútroštátnou transpozíciou zákonom o EIA.

Avšak SLAPP útok orgánmi štátnej moci to je niečo nevídane v celoeurópskom rozmere. A ešte nevídanejšia je súdna šikana správnymi súdmi a to dokonca prostredníctvom judikátu 6Svk/14/2021 (R 14/2021), ktorý má posudzovať procesnú aktivitu ZDS odlišne ako je všeobecný výklad ustanovenia §28 SSP. Všeobecný výklad §28 SSP totiž prináša judikát R 15/2022, ktorý reflektuje výklad ustanovenia §28 v kontexte doktrínálneho výkladu ako aj výkladu SSP dôvodovou správou – zatiaľčo judikát R 14/2022 prejudiciálne záväzne interpretuje §28 SSP výlučne k subjektu ZDS a to za prelomenia nevyvrátiteľnej domnienky priamej dotknutosti a právneho záujmu na opravnom prostriedku v administratívnom konaní predchádzajúcom žalobe a stanovením takých materiálo-procesných podmienok pre prístup ZDS k súdu, ktoré sú v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou SDEÚ. To naznačuje osobitné zaobchádzanie so ZDS v rozpore s čl.18 a čl.6 Dohovoru o ľudských právach analogicky známym prípadom zo súdnej praxe Európskeho súdu pre ľudské práva:

- Verein KlimaSeniorinnen Schweiz a ďalší vs. Švajčiarsko (sťažnosť č. 53600/20) (<https://hudoc.echr.coe.int/eng-press?i=003-7919428-11026177>)
Prípád „švajčiarske klimaseniorky vs. Švajčiarsko“ je známy rozsudok z roku 2024, v ktorom Európsky súd pre ľudské práva (ESLP) prvýkrát rozhodol, že nedostatočná klimatická politika štátu môže porušovať

ľudské práva. EŠLP rozhodol, že Švajčiarsko porušilo svoje povinnosti podľa Dohovoru o ľudských právach tým, že:

- nedostatočne ochraňovalo práva ľudí pred vážnymi účinkami klimatickej zmeny tým, že nezaviedlo včas a efektívne dostatočné opatrenia na znižovanie emisií skleníkových plynov;
 - porušilo článok 8 Európskeho dohovoru o ľudských právach (právo na rešpektovanie súkromného a rodinného života), keď nepremenovalo svoje klimatické záväzky do účinných právnych opatrení;
 - porušilo článok 6(1) ECHR (právo na spravodlivý proces / prístup k súdu), pretože švajčiarske vnútroštátne súdy odmietli posúdiť ich sťažnosť na meritórnej úrovni.
- P. Sytnik vs. Ukrajina (sťažnosť č. 16497/20)
(https://www.echr.coe.int/w/judgment-concerning-ukraine-3?utm_source=chatgpt.com)
Sťažovateľom bol Artem Sytnyk, vtedajší riaditeľ National Anti-Corruption Bureau of Ukraine (NABU). Proti nemu boli vedené administratívne konania za údajné prijatie „darov“ (vo forme dovolení), za čo bol v roku 2019 uznaný vinným a bezčasovo zapísaný do verejného registra „korupčných“ úradníkov.
 - EŠLP dospel k záveru, že vnútroštátne súdy sa spoliehali na nekonzistentné a nespoľahlivé výpovede rozhodujúceho svedka, bez riadneho preskúmania. Kľúčové obhajobné dôkazy (vrátane výpovedí obhajobných svedkov) neboli riadne zohľadnené. Súd odmietol posúdiť možné riziko zaujatia sudcu vzhľadom na jeho väzbu na orgány, ktoré viedli vyšetrovanie. Tieto okolnosti znamenali, že konanie nebolo „spravodlivé a bez predsudkov“, čo je jadro článku 6 Dohovoru.
 - Súd sa zaoberal aj tým, či konanie nebolo vedené s iným - politicky-motivovaným cieľom - než je prevencia korupcie. V rozsudku naznačil, že existovali dôvodné obavy, že hlavný účel nebol boj proti korupcii, ale oslabovanie reputácie šéfa protikorupčnej inštitúcie v kontexte súbežných konfliktov s prokuratúrou a inými štátnymi orgánmi. EŠLP tak dospel k záveru, že bolo porušené nielen právo na spravodlivý proces, ale bol aj pokrytecký nakoľko sa právne predpisy použili na iný účel než boli určené.
 - Boli porušené ustanovenia čl.18 v kontexte čl.6 a čl.8 Dohovoru o ľudských právach

Je príznačné, že ako projekt D4/R7 ministrom ĽRSZÉkom mal problémy s environmentálnou kvalitou (<https://spravy.pravda.sk/domace/clanok/552959-zhotovitel-d4-a-r7-odmieta-pouzivanie-kontaminovaneho-materialu/>), tak aj investičná príprava strategických investícií Richardom Sulíkom nielenže nebola profesionálna a strategických investorov uvrhla do problémov ale vytvorila aj priamu stratu štátu (<https://www.nrsr.sk/web/Dynamic/DocumentPreview.aspx?DocID=562603>); takúto motiváciu mali aj poslanci Kremžský a spol, ktorý svoju poslaneckú činnosť založili na lobovaní za konkrétne investičné projekty (<https://www.enviroportal.sk/eia/detail/vyrobny-areal-mubea-velka-ida>). Je preto zrejmé, že títo vládny politici mali záujem na alibistickom krytí vlastných zlyhaní viktimizáciou a SLAPP útokom na ekologickú mimovládnu, ktorá na tieto ich nedostatky nepriamo poukazovala a znemožňovala im lobizmus a kupčenie a verejným vplyvom (<https://www.verejnaintegrita.vlada.gov.sk/dokumenty/>). Skutočnosť, že právny vývoj na Slovensku umožnil takéto niečo je alarmujúcim signálom a poukazuje aj na skutočnosť, že v tomto kontexte zlyháva aj súdna moc, keďže judikát R 14/2022 mal pôsobiť proti účelu a cieľu súdneho prieskumu:

- *“V závere Ústavný súd vo všeobecnej rovine považuje za vhodné pripomenúť účel správneho súdnictva, ktorým je ochrana jednotlivca pred takým výkonom verejnej moci, ktorý nespĺňa atribút zákonnosti. Ide o ochranu fyzických a právnických osôb a ich záujmov v spore s reprezentantom štátnej moci, ktorý ju aplikoval vo vzťahu k dotknutým osobám. Nie je úlohou správneho súdu chrániť kabinetný výkon zverenej verejnej moci na strane žalovaného správneho orgánu pred verejnou kontrolou jeho pochybení. Uvedené je potrebné mať na zreteli najmä vo veci sprístupnenia informácií v rámci zákona v kauzách, ktoré vzbudzujú vášnivú verejnú diskusiu, polarizujú spoločnosť a poznanie, ktorých má potenciál katarzného pôsobenia.”*
(Rozhodnutie Ústavného súdu SR sp.zn. II.ÚS 522/2021)
- *„Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na to, že ochrana zákonnosti je samotnou podstatou správneho súdnictva, a rovnako poukazuje na to, že obsahom inštitútu právnej istoty v právnom štáte je požiadavka zachovania legálne nadobudnutých práv (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. US 16/95). Ak by Najvyšší súd Slovenskej republiky poskytol ochranu účastníkovi na úkor žalobcu, poskytol by v podstate ochranu nezákonnému stavu a ak aj účastníkovi vzniklo nejaké právo, tak by poskytol ochranu právam, ktoré nevznikli legálne, čo nie je v právnom štáte možné a nie je ani v súlade s podstatou správneho súdnictva.”*
(Rozhodnutie NS SR sp.zn. 6Sžo/94/2014)

Procesným podvodom, akým to súdna moc realizuje je terminologické neodlíšenie žalobcu zainteresovanej verejnosti od žalobcu verejnosti ako predpokladá rozsudok Súdného dvora EÚ C-826/18 a záväzný výklad

niektorých osobitných aspektov žalobnej legítimácie zainteresovanej verejnosti Veľkým senátom Najvyššieho správneho súdu SR č. 19SVs/7/2024. SSP totiž ako žalobcu zainteresovanej verejnosti predpokladá fiktívny osobitný procesný subjekt zainteresovanej verejnosti podľa §42 SSP, čo je možné odvodiť z vnútroštátnej doktríny o zastupovaní kolektívnych právnických entít vždy v zastúpení a zo znenia §42 ods.2 SSP. Pre účely správneho súdnictva – na rozdiel od odvolania – sa totiž predpokladá, že žalobcom je celá zainteresovaná verejnosť ako taká ktorú procesne zastupuje žalobca. Odvolanie však podáva konkrétny subjekt zainteresovanej verejnosti a ten v dôsledku §42 ods.1 SSP zároveň ako žalobca reprezentuje celú zainteresovanú verejnosť.

Doterajší právny vývoj a gnozeologické podmienky vývoja právneho prostredia môže mať vplyv aj na súčasnosť a preto na tieto vplyvy právneho prostredia a právneho vývoja na Slovensku a jeho gnozeologických podmienok priamo a výslovne upozorňujeme – aby sme sa poučili z vlastných chýb. A súčasne aby sme ich opustili a začali rozhodovať v súlade s právom EÚ a ustálenou judikatúrou Súdneho dvora EÚ.

Stručné zhrnutie záverov:

- Dôvodom odvolania sú výlučne procesné a vecné nedostatky rozhodnutia a postupu rozhodovania výlučne na strane príslušného úradu posudzovania EIA. Tretia strana (navrhovateľ) nehral žiadnu rolu a príslušný úrad posudzovania EIA teda nezasiahol len do oprávnených záujmov ZDS, ale aj do oprávnených záujmov navrhovateľa. Príslušný úrad posudzovania EIA nerozhodoval ani podľa kvalifikácie a odbornosti svojho personálneho substrátu, ani podľa účelu a cieľa zákona o EIA či Smernice o EIA. Príslušný úrad posudzovania EIA postupoval a rozhodol čisto formalisticky čím boli porušené verejné záujmy ochrany životného prostredia tak ako ich reguluje Smernica o EIA, Zákon o EIA, zákon o životnom prostredí a ďalšie osobitné právne predpisy (stavebný zákon a zákon o ochrane prírody a krajiny).
- Spôsob rozhodnutia úradu je teda v rozpore s eurokonformným výkladom účelu a cieľa zisťovacieho konania podľa §2 zákona o EIA a odvolací orgán má povinnosť zabezpečiť, aby napadnuté rozhodnutie bolo preskúmané z hľadiska eurokonformného výkladu práva a nie len vnútroštátneho výkladu práva.

Rozhodnutie je preskúmateľné výlučne v rozsahu a spôsobom primeraným preskúmateľnosti podľa vnútroštátnej právnej doktríny, kde sa na preskúmateľnosť kladú nároky podľa vnútroštátneho práva v kontexte §47 správneho poriadku, čo je však pre zrozumiteľnosť a preskúmateľnosť euro-konformného výkladu právnych predpisov nepostačujúce; nehovoriac o tom, že správny poriadok je v zisťovacom konaní ustanovením §64 písm.f zákona o EIA derogovaný.

Pre zrozumiteľnosť a preskúmateľnosť eurokonformného naplnenia účelu a cieľa zákona o EIA v súlade s prejudikatúrou Súdneho dvora Európskej únie sa vyžaduje vysvetlenie akým spôsobom boli jednotlivé skutkové zistenia subsumované pod jednotlivé kritériá zisťovacieho konania významné vo vzťahu k výroku rozhodnutia; rovnako sa vyžaduje ozrejmiť, ako príslušný orgán EIA zodpovedal a skutkovo zistil skutočnosti, ktoré vo svojich stanoviskách požadovali ozrejmiť dotknuté orgány.

- Úrad v rozhodnutí neodlíšil čo sú skutkové zistenia navrhovateľa (ktoré vplyvy na životné prostredie identifikoval v zámere navrhovateľ) od vlastných skutkových zistení (najmä či úrad zisťoval a zistil, či zámer identifikoval všetky vplyvy navrhovanej činnosti a či ich aj primeraným spôsobom vyhodnotil). Podstata zisťovacieho konania však spočíva práve v tom, že dôkazné bremeno spočíva na navrhovateľovi, ktorého má úrad skontrolovať; zainteresovaná verejnosť do procesu vstupuje len s relevantnými environmentálnymi pripomienkami (§29 ods.6 zákona o EIA) a v prípade že identifikuje dôvod na podanie revíziu vydaného rozhodnutia, potom je jej úlohou podať opravný prostriedok.
- Právna neistota vo vzťahu k prístupu k spravodlivosti vo veciach životného prostredia z hľadiska zásady materiálnej kontinuity rozhodnutí podľa §3 ods.5 správneho poriadku.

ZDS sa hlási k svojej odbornosti, ktorú realizuje prostredníctvom personálneho substrátu svojho štatutára Bc. Marcela Slávika, ktorý s cieľom zvyšovať svoju odbornú právnu kvalifikáciu študoval právo na Právnickej fakulte Univerzity Komenského v Bratislave čo osvedčuje nasledovnými dokladmi:

- Bakalárskou záverečnou prácou (zverejnená: <https://www.academia.edu/143522349/>)
- Diplomovou záverečnou prácou (zverejnená: <https://www.academia.edu/143522415/>)

- Vysokoškolským štúdiom práva a štátnou skúškou z verejného práva ako aj celkovým vysokoškolským vzdelaním
- Celková činnosť ZDS od jeho založenia až po súčasnosť sú preukázaním odbornosti občianskej participácie vo veciach životného prostredia ako aj odbornosti pre agendu EIA ako aj pre environmentálne zodpovednú hospodársku politiku

ZDS žiada správny súd, aby výslovne uznal ZDS a jeho štatutára Bc. Marcela Slávika za odborníka na environmentálne právo, verejné právo a na participáciu verejnosti – a to nielen v teórii ale najmä v aplikačnej praxi s pozitívnymi výsledkami.

ZDS je občianskou odbornou inštitúciou, ktorá zasvätila svoju činnosť dôslednej ochrane životného prostredia a jeho neustáلهo zlepšovania a formou presadzovania environmentálneho práva. Snaží sa o faktické zlepšovanie životného prostredia komunikáciou a osvetou medzi všetkými, kto do neho zasahuje a pri tom presadzuje európske stratégie obnovy prirodzenej biodiverzity v súlade s vnútroštátnou implantáciou strategickými plánmi (Národná stratégia ochrany biodiverzity, Národný program znižovania emisií Slovenskej republiky, Sociálno-klimatický plán) ale zasadzuje sa aj o právnu ochranu životného prostredia účasťou v povoľovacích konaniach

(<https://opac.crzp.sk/?fn=detailBiblioForm&sid=FD287398550734C849BF16BBBA89>), kde je iniciátorom odbornej práce orgánov verejnej moci ale aj neštátnym kontrolórom vecnej a právnej správnosti rozhodnutí úradov t.j. aby úrady rozhodovali tak, že ďalší socio-ekonomický rozvoj je v symbióze s rozvojom a ochranou životného prostredia, čím sa snaží o Zelenú transformáciu Slovenska ako súčasť európskej zelenej transformácie

(https://ec.europa.eu/reform-support/what-we-do/green-transition_sk) a tak svojou súkromno-právnou iniciatívou prispievať k napĺňaniu ústavnej hodnoty environmentálne a sociálne zodpovedného hospodárstva a prispievať tak ku konkurencii schopnosti Slovenska a Európskej únie vo Svete

(<https://www.consilium.europa.eu/sk/policies/competitiveness-compass/>).

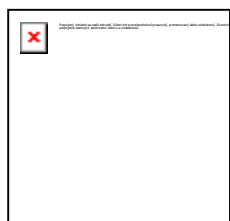
• **Zásady Integrity konania ZDS:** <https://enviroportal.org/portfolio-items/zasady-integrity-konania-zds/>

• **Environmentálne princípy činnosti ZDS:** <https://enviroportal.org/portfolio-items/environmentalne-principy-cinnosti-zds/>

Informácia: Dávame do pozornosti blog predsedu ZDS <https://dennikn.sk/autor/marcelslavik/?ref=in>, v ktorom sa vyjadruje k aktuálnym spoločenským otázkam a činnosti ZDS.

S pozdravom,

--

Združenie domových samospráv | Marcel Slávik
Rovniankova 14 | P.O.BOX 218 | 851 02 Bratislava

+421 907 901 676

www.samospravydomov.org

www.enviroportal.org

www.climaterealityproject.com